

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ.

Ἐν Κωνσταντινῶν γρ. ἀργ. 30
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ 8

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Ἐ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐ

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαριστῶν, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμῖσιν.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΚΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ

Α'

ρίν ἢ ὁ Οὐράνιος μὲς Πατὴρ πλα-
στούργησεν ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς
χοϊκοὺς ἀνθρώπους, ἐδημιούργη-
σεν, ὄχι ἐκ χοῦς καὶ πηλοῦ,
ἀλλ' ἐκ καθαρῶτάτου πνεύματος,
τὰς οὐρανίας ἐκεῖνας καὶ θαυμα-
στάς ταξιαρχίας, αἵτινες θὰ κα-

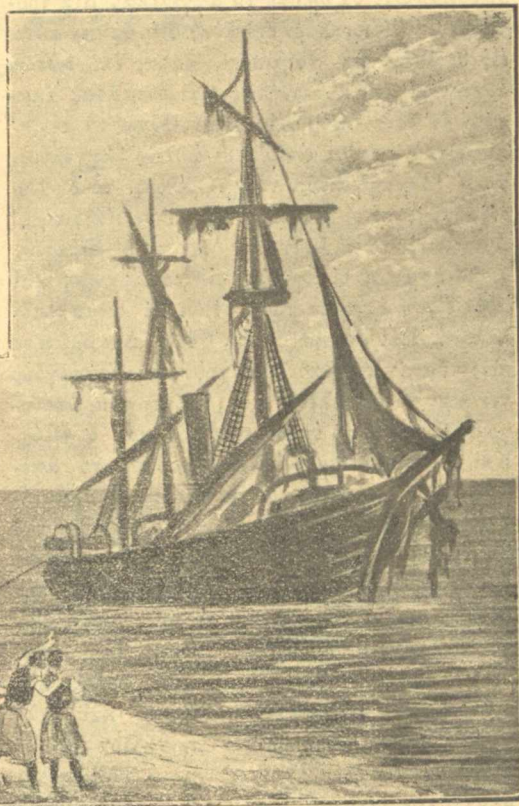
τώκουν εἰς τὸ στερέωμα καὶ τὰς ὁποίας ἀγ-
γέλους καλοῦμεν.

Οἱ ἄγγελοι κατὰ ταῦτα ὑπῆρξαν οἱ πρώτο-
τοκοὶ ἀδελφοὶ μας.

Λεπτότεροι καὶ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, διαυγέστε-
ροι καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ταχύτεροι καὶ ἀπὸ τὴν
ἀστραπὴν, εἶνε τὸσφ μᾶλλον ὑπέρτεροί μας,

ὅσον ὁ Οὐρανὸς
εἶνε τῆς γῆς ὑ-
πέρτερος καὶ τὸ
πνεῦμα τῆς ἀρ-
γίλλου. Καὶ ὁ-
μως ἔχουν καὶ
αὐτοὶ τὸν ἴδιον,
ὡς ἡμεῖς, Δη-
μιουργὸν καὶ
τὴν αὐτὴν ἁ-
γίαν Χεῖρα εὐ-
γνωμονοῦντες
ἀσπάζονται, ἦν
καὶ ἡμεῖς. Ὁ
Θεὸς ἡμῶν εἶνε
ὁ Θεὸς τῶν καὶ
ὁ Πατὴρ μὲς
ὁ Οὐράνιος εἶνε καὶ αὐτῶν Πατὴρ. Τίς δὲν βλέ-
πει λοιπὸν τὴν χρυσὴν συγγένειαν καὶ τὴν ἀδα-
μαντίνην ἀδελφωσύνην, ἣ ὅποια μετ' αὐτῶν
μᾶς συνδέει;

Ἄπειρος καὶ ἀμέτρητος εἶνε ὁ ἀρι-
θμὸς τῶν! Ὁ πλουσιόδωρος Θεός, ὅστις τὰ
πάντα ἔκτισεν πλουσιοπάροχα, ἐδημιούργησεν καὶ

Ἐκπληκτοὶ οἱ Βανδάρηδες δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσωσι τοὺς ἀρχαίους τῶν (Σελ. 373)

κατὰ χιλιάδας χιλιάδων καὶ μυριάδας μυριά-
δων τοὺς ἀγγέλους Του. Ἀριθμήσατε τὰ ἄστρον
τοῦ Οὐρανοῦ. Μετρήσατε τὴν ἄμμον τῆς θα-
λάσσης· ἂν τὰ ἄστρον καὶ ἡ ἄμμος μετροῦν-

ται, θά μετρηθῶν καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

Μηδὲ τις ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ πληθὺς αὕτη ἡ ἀκαταμέτρητος εἶνε ἄτακτος, ἀσύντακτος, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυγεν ἐρριμένη καὶ διεσκορπισμένη, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ ξηρὰ φύλλα ὑπὸ τοῦ φθινοπώρου ρίπτονται καὶ στροβιλίζονται. Ὁ Θεὸς οὐδαμῶς ἀγαπᾷ τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν σύγχυσιν. Αὐτὸς ὦν τὸ ἰδεῶδες κάλλος καὶ ἡ πραγματικὴ ἁρμονία, ἔκαμεν ὅλα τὰ δημιουργήματα Ἰου κατ' εἰκόνα Ἰου καὶ καθ' ὁμοίωσιν Ἰου ἁρμονικὰ καὶ καλὰ. Ὡρισεν εἰς τὰ ὑπερμεγέθη ἄστρα τροχιάς, ἐκτὸς τῶν ὁποίων δὲν εἰμποροῦν νὰ παρεκκλίνουσι. Ἔταξεν ἐν τῇ φύσει ἀναλλοιώτους νόμους, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς δύναται νὰ παραβῆ. Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ κεραυνοῦ ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ μύρμηκος τὸν δρόμον διέγραψε. Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν ὁ πανταχοῦ σφραγίδα ἁρμονίας ἐπιθέσας, νὰ μὴ θέσῃ εἰς ἁρμονίαν καὶ τὰ σμήνη τὰ ἀγγελικά; Διὰ τοῦτο ὡς ἐπιδέξιος Στρατηλάτης διεχώρισεν αὐτὰ εἰς 9 ὑπέρογκα τάγματα, τάξας ἐπ' αὐτῶν ἀρχηγούς καὶ κυβερνήτας καὶ ὀνομάσας ἕκαστον δι' ἰδιαιτέρου ὀνόματος. Οὕτω τὸ μὲν α' ἀγγελικὸν τάγμα ὀνόμασεν ἁπλῶς Ἀγγέλους, τὸ β' Ἀρχαγγέλους, τὸ γ' Θρόνους, τὸ δ' Κυριότητας, τὸ ε' Ἀρχάς, τὸ ζ' Ἐξουσίας, τὸ ζ' Δυνάμεις, τὸ η' Χερουβιμ καὶ τὸ θ' Σεραφίμ.

Τί κάμνουν οἱ ἄγγελοι εἰς τὰ οὐράνια; καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἐργασία των; Εἶνε οἱ σωματοφύλακες καὶ οἱ δορυφόροι τοῦ Θεοῦ. Δὲν βλέπετε πῶς οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς ἔχουν τοὺς ὑπουργούς των καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν των; Ἔχει τοὺς ὑπουργούς Ἰου καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν Ἰου καὶ ὁ Θεός. Καὶ τὸ ἐπιτελεῖον ὀλόκληρον τοῦτο, τὸ ἀπέραντον ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ πάγκαλον ὡς ἡ ἀγίατις, ἵσταται ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Παντάνακτος μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ὡς εἰς ὄγκος συμπαγῆς καὶ μὲ εὐθυτενεῖς τὰς ξανθὰς καὶ καταχρύσους μορφάς, προσμένον τὰς διαταγὰς τῆς Μεγαλειότητος Ἰου. Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀγγέλων κρατοῦσιν ἄρπας καὶ κιθάρας καὶ μὲ μαγευτικωτάτην καὶ θελκτικὴν φωνὴν ψάλλουν τὸν τρισάγιον ὕμνον. Ἄλλοι ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντες χρυσὰ θυματήρια περιέχοντα ἀντὶ λιθωνωτοῦ τὰς προσευχὰς τῶν καλῶν παιδίων, θυμιῶσι νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Παντοδύναμον καὶ Πανάγαθον καὶ Ἄναρχον Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Τὴν θεσπεσίαν καλλονὴν τῶν ἀγγέλων ποῖος κάλαμος δύναται νὰ περιγράψῃ καὶ

ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ζωγραφῆται τεχνίτου χρωστήρ; Τοὺς παριστάνομεν συνήθως ὡς πτερωτὰ νήπια ἢ ὡς τρυφεράς καὶ πανσέμους κορασίδας, διότι πραγματικῶς αἱ δύο αὗται ἡλικίαι προσεγγίζουσι πλεονέτερον πρὸς τὴν πηγὴν τῆς Καλλονῆς, ἣτις εἶνε ὁ Θεός. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ζητήσωμεν νὰ τοὺς παραστήσωμεν, οἱ ἄγγελοι δὲν περιγράφονται. Ὁ σκώληξ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζωγραφῆσῃ τὸν ἄετόν, οὐδὲ ὁ κάτοικος τῆς μικρᾶς γῆς τὰς οὐρανίους ἐκτάσεις. Αὐτοί, πλησίον εἰς τὸν Θεὸν διηνεκῶς ἵσταμένοι καὶ δεχόμενοι τὴν λάμψιν Ἰου καὶ τὴν ἀνταύγειάν Ἰου, ἐκθαμβοῦσι πάντα ὀφθαλμὸν ζητοῦντα πρὸς αὐτοὺς νὰ ἀτενίσῃ. Ἔχοντες δὲ τὴν ψυχὴν ἀγίαν καὶ ἀκηλίδωτον καὶ μηδένα σπῖλον ἁμαρτίας φέροντες ἐντὸς αὐτῶν, πῶς νὰ μὴ παρουσιασθῶσι καὶ ἐξωτερικῶς κάτοπτρα ἀρρήτου καὶ μοναδικοῦ κάλλους, ὅπερ οὐδ' εἰς τὸ ὄνειρόν ποτε ἐπεφάνη δυστήνου θνητοῦ;

Β'

Μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄγγελοι;

Ναί· μᾶς ἀγαποῦν, μᾶς ἀγαποῦν. Δὲν εἶνε μεγάλοι ἀδελφοὶ μας καὶ δὲν αἰσθάνονται καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον θεῖον αἶμα εἰς τὰς φλέβας των νὰ ρέῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς; Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς ἀγαπῶσι; Τὸ πρῶτιστον καθῆκον τῶν ἀδελφῶν εἶνε ἡ στοργή, ἡ ἀγάπη. Τί, ἂν τοὺς χωρίζουν θάλασσα καὶ κόσμοι ὀλόκληροι; Τί, ἂν εἶνε μακρὰν τῆς πατριῆς στέγης; Τί, ἂν ἔχουν δυσανάλογον τὴν ἡλικίαν; Μόνον οἱ κακοὶ ἀδελφοὶ ἔχουν κενὴν ὡς σκοτεινὸν σπήλαιον καὶ ὡς ἀπαίσιον χάος τὴν καρδίαν των. Ἄλλως τε οἱ ἄγγελοι εἶνε πλησιέστερον παρὰ ἡμεῖς εἰς τὸν Θεόν. Ὅσῳ δὲ κανεὶς πλησιάζει εἰς τὸν Θεὸν περισσότερον, τόσῳ περισσότεραν αἰσθάνεται ἀγάπην.

Μᾶς ἀγαποῦν λοιπὸν οἱ ἄγγελοι, παιδιά μου, μᾶς ἀγαποῦν.

Πόσας φορές κύπτουν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ ἴδουν τί κάμνομεν! Ποσάκις τῆς ἡμέρας πτερυγίζουσι πρὸς τὴν γῆν μας διὰ νὰ παρακολουθήσουσι τὰ διαβήματα μας! Ποῖα κρυφομιλητὰ καὶ ποῖα συνομιλία μυστικὰ μεταξὺ των, τῶν ὁποίων θέμα πάντοτε εἴμεθα ἡμεῖς!

Οὐδ' ἀρκοῦνται εἰς μόνον τοῦτο. Λαμβάνοντες τὴν ἄδειαν τοῦ Θεοῦ, πτερυγίζουσι πρὸς τὴν γῆν μας καὶ, ἀθέατοι, παρακολουθοῦσιν ἡμᾶς καθ' ὅλην τὴν κινδυνώδη ἀτραπὸν τοῦ ἐπιγείου μας βίου. Μᾶς φωτίζουν ὡσάντις βαί-

νομεν εἰς σκότη, μᾶς ἐνθαρρύνουν ὡσάντις μᾶς καταλαμβάνει φόβος, μᾶς ἀνεγείρουν ὡσάντις πίπτομεν, γίνονται οἱ φύλακές μας οἱ ἀχώριστοι καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον τῆς ἐπιπόνου ζωῆς μας. Αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπενημιζοῦν, ὡσάντις λησμονοῦμεν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καθῆκον. Αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶς ἐγκαρδιόουν, ὅταν ζητῆ νὰ μᾶς καταβάλῃ ἡ ἀμαρτία· αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, ἐν ὀνόματι τῆς εὐγενούς μας καταγωγῆς καὶ τῶν περιφανῶν μας τίτλων, μᾶς ἐξορκίζουσι νὰ μὴ ὑποδουλωθῶμεν εἰς τὴν ὕλην καὶ εἰς τὸν βόρβορον. Καὶ ὅταν δέ, ἡυχαισθημένοι ἐκ τῶν καλῶν πράξεων τῆς ἡμέρας, ἐξαπλωνώμεθα εἰς τὴν μικρὰν μας κλίνην διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν ἐπάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, αὐτοὶ καὶ πάλιν

ἐκτείνουσιν ἐπάνωθεν ἡμῶν τὰ χρυσοῦρανα πτερά των καὶ σείοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου μας μᾶς φέρουσιν ὡς γλυκεῖαν αὔραν ἀπᾶλὰ καὶ εὐλογημένα ὄνειρα. . . .

Γ'

Ὡ ἀγαπητὰ μου παιδιά! Μὴ λυπήσητε ποτὲ τὸν φύλακά σας ἄγγελον. Παρέχετε πάντοτε εἰς αὐτὸν ἀρριμὰς χαρὰς μὲ τὴν καλὴν σας καὶ θεάρεστον διαγωγὴν. Μὴ τὸν ἀναγκάσητε οὐδέποτε νὰ ἀπελπισθῇ περὶ ὑμῶν καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Μὴ θελήσητε κλαίων νὰ ἀνέλθῃ πρὸς τὰ οὐράνια, διὰ νὰ διετραγωδηθῇ τὴν ἀθλιότητά σας εἰς τὸν Ὑψιστον.

Διότι ἀλλοίμονον τότε εἰς σᾶς, ἀλλοίμονον!

Παπὰ-Σπύρος.

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλ. 23).

ἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ τὸ κάμωμεν, τέκνα μου, ἀπήντησεν ὁ Νικολῆς, πρὸ πάντων ἐάν ἐξακολουθήσωμεν νὰ ἐργαζώμεθα ὅπως κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας.

— Δὲν μένει παρὰ μόνον μία ἐβδομάς μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν ἐπιθεωρητῶν.

— Λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος, ἐάν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ δεχθῶμεν τοὺς κυρίους Ζῶην καὶ Εὐμορφον ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις πλέον θὰ εἶνε τὸ κτῆμά μας, ἡ κατοικία μας!

Ἦ δυσκολωτέρα ἐργασία εἶχε γείνη.

Ἔμενε λοιπὸν ὁ χειρισμὸς τῆς ἀντλίας, πρᾶγμα εὐκόλον διὰ τοὺς νεανίας.

Γνωρίζουσιν ἤδη, οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ὅτι τὸ πλοῖον εἶχε βυθισθῆ πλησίον τῆς ἀκτῆς καὶ ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐπὶ τῶν βράχων, οἵτινες περιεκύκλουν αὐτήν.

Προσέθηκαν εἰς τὴν ἀντλίαν πλατύν σωλῆνα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως, ἔχοντα διάμετρον δέκα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὸ ἄκρον εἰσῆχθη εἰς τὸ πλοῖον δι' ἐνὸς τῶν ὡσειδῶν παραθύρων τῆς πρώτης θέσεως.

Ἦναψαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀτμομηχανὴν καὶ περιέμειναν.

Ἐννοοῦσιν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται τὴν χαρὰν, ἣν οἱ Βανδάρει μετὰ τῶσους κόπους καὶ

ἐργασίας θὰ ἠσθάνοντο, ὅτε θὰ ἔβλεπον τὸ ὕδωρ ἐξερχόμενον τῆς ἀντλίας.

Δὲν ἐπεθύμουν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ χάσωσι τοιοῦτον θεάμα.

Ἦ Κατίνα, τὰ κοράσια καὶ οἱ πέντε γενναῖοι ἐργάται— ὑπουργοὶ τῆς Δημοκρατίας τοῦ Φάρου καὶ ἐργάται τοῦ Ποσειδῶνος συγχρόνως— περιεκύκλωσαν τὴν ἀντλίαν, ἣν τὸ πῦρ τῆς ἀτμομηχανῆς ἐκίνησε. Τὸ μονότονον τικ τὰκ αὐτῆς ἀπετέλει καλὸν οἰωνόν διὰ τὴν ἀνέλκυσιν τοῦ Ποσειδῶνος.

Αἴφνης ἄφθονον ὕδωρ ἐξῆλθε τῆς ἀντλίας, ἐξεχύθη ὡς λευκὸς ἀφρὸς ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἀνεπήδησε μέχρι τῆς θαλάσσης μὲ θόρυβον καταροῦντος πρᾶγμα, ὅπερ κατέθελεν ὅλους.

— Οὐρά! Ζήτω ἡ Δημοκρατία τοῦ Φάρου! ἀνέκραξαν οἱ νεανίαὶ καὶ τὰ κοράσια. Ζήτω ὁ πατέρας! Ζήτω ὁ Ποσειδῶν.

— Μὴ χαίρεσθε ἀκόμη ὑπὲρ τὰ δέον, τέκνα μου, εἶπεν ὁ Νικολῆς, θέλων νὰ φανῇ ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀφ' ὅσον ἦτο πραγματικῶς ὁ Ποσειδῶν, τὸν ὁποῖον ἀνευφημεῖτε θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ.

— Διατί;

— Διότι χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχουν μικραὶ ὀπαὶ καὶ σχισμάδες, αἱ ὁποῖαι θὰ μὲ διέφυγον καὶ τὰς ὁποίας χάρις εἰς τὴν ἀντλίαν θὰ γνωρί-

σω Δώσατέ με στουπί και πανίον και μετ' ὀλίγον θά φράξω τὰς ἐλαχίστας ὄπας, διότι ἄνευ τούτου ἀντλούμεν ἐπὶ ματαίῳ.

Ὁ Βανδάρως ἐνεδύθη τὸ σκάφανδρον και ἔμεινεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅπως φράξῃ ὅλας τὰς ὄπας.

— Ἴδου ἡ δευτέρα ἐνδοξὸς ἡμέρα, τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀναγράψωμεν εἰς τὰ χρονικά τοῦ Φάρου, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὃν οἱ ἀδελφοὶ του ἀπεκάλουν *γραμματισμένον*.

— Καὶ ποία εἶνε ἡ πρώτη; ἠρώτησεν ἡ Μαρίκα.

— Ἐκεῖνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τοῦ φάρου και κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σκόπελος μετεβλήθη εἰς σημεῖον σωτηρίας.

— Σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ *ἀλιεῖς πλοίων* ἀνεγκύουσι τὸν *Ποσειδῶνα!*

— Οἱ *ἀλιεῖς πλοίων!* Νομίζω ὅτι εἶνε ἀρκετὰ κατάλληλος ἡ λέξις, εἶπεν ἡ Κατίνα.

— Καὶ πρὸ πάντων δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων! ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος.

— Διότι ἡ τοιαύτη λέξις εἶνε σπανία, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος.

— Ἄλλ' ἰδού ὁ πατέρας, ὅστις ἀναβαίνει βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου και τοῦ Δημητρίου θά μᾶς φέρουν νῆα ἀπὸ τὸν *Ποσειδῶνα*.

— Ὀλίγη ὑπομονή, εἶπεν ὁ Νικολῆς, ὅταν κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἀκάτιον. Δύο ἡμέραι ἀκόμη και ὄλαι αἱ σχισμάδες θά εἶνε φραγμέναις.

— Τότε ἀναβάλλομεν τὴν ἑορτήν, εἶπεν ἡ Κατίνα ἐγειρομένη και διευθυνομένη εἰς τὴν κατοικίαν της. Δὲν θά σφάξωμεν τὸ ἀρνὶ παρὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θά πῖωμεν διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ *Ποσειδῶνος*.

— Ὅστε μᾶς ἐτοιμάζεις κανέν φαγητὸν τῆς κατασκευῆς σου διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, γυναϊκά μου; ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς.

— Ναί, ἀρνὶ ψητό...τόσον μόνον σᾶς λέγω.

— Μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ γλώσσας κατὰ τὸν Αἴσωπον τὸ φαγητὸν τοῦτο εἶνε τὸ καλλίτερον και τὸ χειρότερον συγχρόνως!

— Παῦλε, ἐάν περιπαίξῃς τὸ φαγητὸν μου, δὲν θά φάγῃς, εἶπεν ἡ κυρία Βανδάρου, γελῶσα και ἀπειλοῦσα τὸν υἱὸν της μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου της.

Τὴν ἐπαύριον ἦναψαν τὴν μηχανήν, ἀλλ' ἀνωφελῶς διότι τὸ ὕδωρ εἰσῆρχετο εἰς τὸ πλοῖον. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὴν ἦναψαν διὰ τρίτην φοράν και μὲ περισσοτέρας ἐλπίδας.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἀντλία ἐλειτούργει

καλῶς. Ἄφ' ἐνὸς ὑψοῦτο στήλη λευκοῦ καπνοῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἄφθονον ὕδωρ ἐξήρχετο ἐλαφρῶνον οὕτω τὸ πλοῖον.

Ὁ Νικολῆς εἶχε καταβῆ και πάλιν και περιήρχετο τὸν *Ποσειδῶνα*, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι οὐδεμία ὀπή ἔμεινεν ἀνοικτή.

Ἀνῆλθε μετὰ μίαν ὥραν διαθεβαιῶν τοὺς υἱούς του, ὅτι πᾶσαι αἱ ὀπαὶ ἦσαν καλῶς κλεισμένοι. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἦτο ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν ἔακμεν εἰς τὸ βυθισμένον πλοῖον. Πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν προσέδεσε τὴν μὲν μίαν ἄκραν σχοινίου εἰς τοὺς ἰστούς, τὴν δὲ ἐτέραν εἰς πάσσαλον εὐρισκόμενον πλησίον τῆς ἀντλίας. Ἡ προφύλαξις αὕτη ἐχρησίμευεν, ὅπως τὸ πλοῖον ἀνερχόμενον μὴ ἀπομακρυνθῆ τοῦ Φάρου.

Ἀπὸ ἐξ ἡδῆ ὥρων τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο κατὰ κύματα ἀπὸ τοῦ σωλήνος τῆς ἀντλίας και ὅμως ὁ *Ποσειδῶν* δὲν εἶχε κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Οἱ νεανίαί, οἵτινες ἀπὸ τῆς πρωίας κατέτριγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀναφανῆ τὸ πλοῖον, βυρυνθέντες νὰ περιμένωσιν ἀπῆλθον, ὅπως δειπνήσωσιν.

Ὁ Βανδάρως εἶχε ἀναρτήσῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου ἐγερτήριον κώδωνα. Ὁ κώδων οὗτος, τὸν ὁποῖον τὰ παιδιά γελῶντα ἀπεκάλουν *σήμαντρον* δὲν θά ἐκρούετο παρὰ μόνον εἰς σοβαράς περιστάσεις· π. χ. ὅταν ἐπρόκειτο περὶ βοήθειας. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ὁ Βανδάρως ἔμελλε ν' ἀναβῆ εἰς τὸν φάρον και ἐπειδὴ ὁ Παῦλος ἔμενε μόνος, ὅπως ἀνάπτῃ τὴν ἀτμομηχανήν, εἶπεν ὁ πατὴρ εἰς αὐτόν·

— Ἐάν ἴδῃς, Παῦλε, τὸν *Ποσειδῶνα* ν' ἀνέρχεται, θά κτυπήσῃς τὸν κώδωνα, ὅπως μᾶς εἰδοποιήσῃς.

Ὁ Παῦλος ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ τὸ χάριεν παιδίον ἠγάπα περισσοτέρον τὴν φιλολογίαν παρὰ τὴν ἐπιστήμην και θά ἀντήλλασσεν εὐχαρίστως ὅλας τὰς μηχανάς του κόσμου πρὸς μίαν τραγωδίαν τοῦ Σοφοκλέους. Ὡς ἐκ τούτου ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως, ἥτις τῷ ἐπαρουσιάζετο ὅπως ἀναγνώσῃ και πάλιν τοὺς ἀγαπητούς του συγγραφείς.

Ἐπειδὴ ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ νυκτόνῃ ὁ Παῦλος διέκοψε τὴν ἀνάγνωσίν του. Ἠγέρθη ἔρριψεν ὀλίγους γαιάνθρακας εἰς τὴν χαινίουςαν ὀπήν τοῦ λέβητος και ἐκάθησε παρὰ τὴν ἀτμομηχανήν.

Τὸ μονότονον *τίκ τὰκ* τῶν ἐμβόλων ὡς και

ὁ θόρυβος τοῦ ὕδατος χυνομένου ἀπὸ βράχου εἰς βράχον μέχρι τῆς θαλάσσης ἀπεκοίμισαν τὸν Παῦλον ὡς γλυκὴ και ἔρρυθμον νανούρισμα.

Ἐνῶ ἐκοιμάτο ὁ νέος ἤκουσε πλησίον αὐτοῦ ξηρὸν κρότον. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτὸς κρότος ἐπανελήφθη, ὁμοίος πρὸς ἐκεῖνον, ὃν θά παρῆγε χωρδὴ βιολίου ἐμβαλλομένη εἰς δονήσεις συγχρόνως δὲ ὁ Παῦλος ἠσθάνθη ἰσχυρὴν ἐπιψυκτικὴν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.

Ἀκουτίως ὠπισθοδρόμησε και ἔμεινεν ἐκπληκτος βλέπων ὅτι τὸ εἰς τὸν πάσσαλον δεδεμένον σχοινίον, τὸ ὁποῖον πρότερον ἔπλεεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἦτο λίαν τεταμένον.

Αὐτὸ εἶχε παρκαχῆ τὸν ξηρὸν ἐκεῖνον κρότον αὐτὸ τεινόμενον εἶχεν ἐπιψύσῃ τὸν Παῦλον.

Θέλων νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο ὁ νεανίας διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ δῦνος ἥλιος εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, τὰ δὲ ἡμερα ὕδατα περιεκάλυπτεν εὐάρεστον σκιάφως. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἡ σελήνη ἀνέτελλε λαμπρά, φωτοβόλος και ἀπαστράπτουσα.

Μεταξὺ τοῦ γλυκείου τούτου φωτός και τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Παύλου ἠγείρετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμπόδιόν τι. Οἱ ἰστοὶ τοῦ *Ποσειδῶνος*, τῶν ὁποίων κατ' ἀρχὰς δὲν διέκρινέ τις παρὰ τὰ λεπτὰ ἄκρα, ὑψοῦντο βαθμιαίως ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ὡς ὠθούμενοι ὑπὸ ἐλατηρίου βραδέως και αὐτομάτου.

Αἱ κεραὶ ἐκεῖνο ἦδη σταυροειδῶς ἐπὶ τῶν ἰστῶν τεινουςαι οὕτω τὸ σχοινίον, ὅπερ τὰς συνεκράτει.

Ὁ νεανίας ἀνηγέρθη πάραυτα, εἶχεν ἐννοήσῃ τί συνέβαινε: ὁ *Ποσειδῶν* ἀνῆρχετο ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης.

Λύσας ταχέως τὰ σχοινία, ὅπως χαλαρώσῃ αὐτὰ και προσδέσας τὸ ἄκρον αὐτῶν εἰς τὴν παραλίαν ὁ Παῦλος, ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸν ἐγερτήριον κώδωνα και ἤρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ ὄλαις δυνάμεσι.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός ὁ κώδων οὗτος ἠχῶν δυνατὰ εἶχε τι τὸ μεγαλοπρεπές.

Μετ' ὀλίγον φανοὶ ἀνεφάνισαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις και οἱ υἱοὶ Βανδάρου ἔτρεξαν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Νικολῆ, τῆς Κατίνας και τῶν δύο κορασίδων, αἵτινες δὲν ἠθελον νὰ χάσωσι τοιοῦτον θέμα.

— Ἐλάτε, ἐλάτε νὰ προλάβῃτε τὸν *Ποσειδῶνα*, ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος, ἄμα ὡς εἶδε τοὺς ἀδελφοῦς του.

Συγκεινημένοι εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ὀμιλῶσιν, οἱ νεανίαί ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν βράχων και παρετήρουν μετ' εὐδαιμονίας ἴτως δὲ και μετὰ τινος ἐκπλήξεως τὸ μέγα πλοῖον, ὅπερ ἀνῆρχετο βραδέως.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο ταχέως. Οἱ ἰστοὶ ὑψοῦντο ἀδιακόπως ἡ δὲ ἄφωτος χαρὰ τῶν θεατῶν ἠύξανεν ὀλονέν. Τὸ ν' ἀνακοινώσωσιν ἀμοιβαίως τὰς σκέψεις των κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην θ' ἀπετέλει βεβήλωσιν τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔργου, ὅπερ ὄλοι ὁμοῦ ἐξετέλεσαν. Μετ' ὀλίγον παμμέγεθες μέλαν σημεῖον ἐφάνη ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐξετόπισεν: ἦτο τὸ κατάστρομα τοῦ *Ποσειδῶνος*.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ του οἱ Βανδάρου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι θριαμβευτικὴν φωνήν.

— Ζήτω ὁ *Ποσειδῶν!* Ζήτω ὁ καλὸς πατήρ μας! ἀνέκραζον οἱ νεανίαί ἐξάγοντες τὸν μάλλινον πῖλόν των.

Ἐπλησίαζε τὸ μεσονύκτιον, ἡ δὲ σκιαγραφία τοῦ *Ποσειδῶνος* διεκρίνετο ὑπὸ τὸν λαμπρὸν οὐρανόν. Οἱ ἰστοὶ, τὸ κατάστρομα και μέρος τι τῆς τρύπιδος τοῦ πλοίου ἦσαν ὁρατά. Τὰ κυκνᾶ και ἀποστρίβοντα κύματα ἐπάφλαζον περὶξ τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου ὄγκου.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ πλοίου τούτου, βυθισθέντος, λησμονηθέντος και ἀνεγκυσθέντος, χάρις εἰς τὴν εὐφυίαν και τὴν ἐργασίαν ὀλίγων ἀνδρῶν, εἶχε τι τὸ μυστηριώδες και μαγευτικόν. Δέκα βραχίονες εἶχον ἀρκέσῃ ὅπως ἀνεγείρωσι τὸ πτώμα τοῦτο, δέκα βραχίονες ἠδυνήθησαν νὰ τῷ παράσχωσι τὴν ζωάν!

Ἐκπληκτοὶ πρὸ τοῦ ἔργου οἱ Βανδάρου δὲν ἐτόλμων ἔτι νὰ πιστεύσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των.

Πῶς! τὸ μετὰ τοςαύτης τέχνης κατεσκευασμένον τοῦτο ἀτμόπλοῖον μὲ τοὺς γιγαντιαίους αὐτοῦ ἰστούς και τὴν μέλαιναν καπνοδόχην του ἀνῆκεν ὀλόκληρον εἰς αὐτούς; Ἀληθῶς ἡ εὐρύχωρος αὕτη πλευστὴ κατοικία ἦτο κτήμα των;

— Εἰς ὑμᾶς, πάτερ, εἰς ὑμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐπὶ στιγμήν ἐνομίσαμεν παράφρονα ἀνῆκει ἡ δόξα τῆς ἀνεγκύσεως τοῦ *Ποσειδῶνος!* εἶπεν ὁ Δημήτριος, διακόπτων πρῶτος τὴν σιωπὴν και ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ Βανδάρου.

Ὁ Ἰωάννης, ὁ Γεώργιος και ὁ Παῦλος ἐπέθηκαν κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς χειρός του φίλημα σεβασμοῦ και εὐγνωμοσύνης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Νικολῆ ἐπλημμύρησαν ἀπὸ

δάκρυα. Ἡ σύζυγός του ἐπακουμβώσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῶν ὤμων του εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Συγγνώμην, διότι ἀμφέβαλλον, καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν τέκνων μου.

— Ὅχι δὲν πρέπει νὰ δοξάζητε καὶ εὐχαριστήτε ἐμὲ, ἀνέκραξεν ὁ Βανδάρως μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς, ὅχι, ἀγαπητοί μοι! πρέπει νὰ εὐχαριστήσητε τὸν Θεόν, ὅστις βοήθει καὶ ὁδηγῆι τὸν ἐργάτην.

Ὁ οἰκογενειάρχης ἐγονυπέτησεν. Ἡ σύζυγος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ τὸν ἐμιμήθησαν. Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Φρόσω εὐρίσκοντο πλησίον τῆς μητρὸς των.

Ἡ προσευχὴ ὑπῆρξε βραχεία, ἀλλ' ἔνθερμος. Οὐδέποτε ἀκολουθία γινομένη ὑπὸ τοὺς θόλους ἐκκλησίας θὰ εἶχε περισσότερον μεγαλεῖον τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης προσευχῆς εἰς νῆσον ἔρημον καὶ εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ πλοίου ναυαγήσαντος.

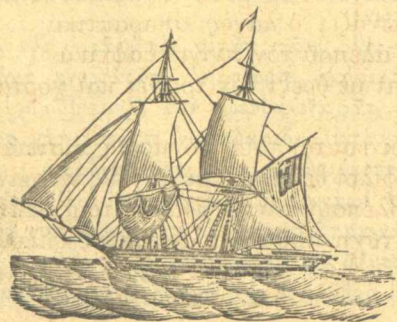
Ὅτε οἱ Βανδάρωι ἠγέρθησαν ἡ ἀτμαντλία εἶχε σιγήσῃ

Ὁ σωλὴν εἶχεν ἀπορροφήσῃ ὅλον τὸ ὕδωρ, ὅπερ εὐρίσκετο πλησίον του. Ἀφῆκαν λοιπὸν διὰ τὴν αὐρίον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς κενώσεως τοῦ πλοίου.

Τὰ σχοινία, ἅτινα συνεκράτουν τὸν Ποσειδῶνα ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ κάλων, οἵτινες προσδεδεμένοι οὕτως εἰς τὴν βῆσιν τῶν ἱστῶν περιετυλίσσοντο εἰς τοὺς ἐντὸς τῶν βράχων πασσάλους. Τοιοῦτοτρόπως οὔτε τὴν θάλασσαν οὔτε τὸν ἄνεμον ἐφοβούντο. Ἀφ' οὗ ἀπαξ προσέδεσαν στερεῶς τὸ πλοῖον οἱ Βανδάρωι: ἐπέστρεψαν οἰκαδέ.

Ἐπειδὴ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀνησυχία ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ προκαλῶσι τὴν ἀϋπνίαν, οἱ Βανδάρωι σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθησαν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἡρακλῆς.

ΜΕΤΕΞΕΤΑΣΤΕΟΣ

MONOLOGOS

Μαθητικὸν δωμάτιον· ὁ Παῦλος πρὸ τῆς τραπέζης ἀναζητεῖ τι μεταξὺ τῶν τετραδίων.

Παῦλος (ἐγχειρόμενος).

Περιμένε με, Γιώργο, δυὸ λεπτά, σὲ παρακαλῶ. Νά, χαρακόνω τὸ τετραδίόν μου. (Κάθηται καὶ ἀρχίζει τὸ ἔργον.) Ὅταν λέγω ἐγὼ ὅτι εἶμαι ἀτυχής! Εἶμαι μετεξεταστέος εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ σήμερον ἀκριβῶς, ποῦ θὰ

ὑπάγω νὰ ἐξετασθῶ ἔχω ἓνα φοβερό πονοκέφαλο... (Πιέζω: τὸς κροτάφους). Μοῦ σπάνει τὸ κεφάλι... Πῶς θὰ γράψω μὲ τέτοιο χάλι; Θὰ ἀποτύχω δίχως ἄλλο καὶ θὰ μείνω ἀπροβίβαστος. Καὶ ὅμως ἐμελέτησα ὄχι κατὰ τὰς διακοπὰς, δὲν εὕρισκα τότε καιρὸ, ἀλλ' ἀφότου ἤρχισαν αἱ ἐγγραφαὶ ἕως τώρα κεφάλι δὲν ἐσήκωσα ἀπὸ τὴν μελέτην. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὅλοι μὲ πεισματάνουν καὶ μὲ λέγουν ὅτι καλὰ ἔπαθα, διότι δὲν μελετοῦσα. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἀτυχία, ἀπὸ καθαρὰ ἀτυχία, ἀπὸ μεγάλην ἀτυχίαν εἶμαι μετεξεταστέος. Εἶνε δὲ καὶ δύσκολη ἡ Ρωμαϊκὴ ὄλο δύσκολα ὀνόματα, καὶ ὁ καθένας ἔχει δύο-τρία, σὰν Εὐρωπαϊκός, ἢ μᾶλλον σὰν Ἰσπανός. Οὐρ, ἔσπασε τὸ μολύβι μου! Ἄλλη πάλι ἀτυχία αὐτὴ, διὰ νὰ γάνω ὦρα. Ποῦ εἶνε ἡ σουγιά μου; (Σκαλίζει τὰ θυλίκιά του). Ἄ, νά την. (Ἔνδει τὸ μο.Ιουδοκόρνου.Ιου). Καὶ ὁ καθηγητὴς μας ἔχει τὴν ἀπαιτήσιν νὰ μὴ παραλείπωμεν κανέν ὄνομα καὶ καμμίαν χρονολογίαν. Ὅλον τὸν χρόνον ὅπως-ὅπως τὰ κατῶρθονα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ τρία δὲν ἐπῆγα. Τρία εἶνε προβιβάσιμος βαθμὸς, θὰ εἰπῆτε, ἀλλὰ περιμένετε. Εἴχαμε γραπτὰς ἐξετάσεις. Γραπτὰς ἐξετάσεις Ἱστορίας καὶ νὰ φυλάττη τὴν τάξιν ἐκτὸς τοῦ παικιδιόμου καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ μαθήματος, δὲν εἶνε παιζε γέλασε. Τὸ εἴξουρα αὐτὸ καὶ ἀπὸ καιρὸν ἐσκεπτόμην πῶς νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν Ἐφιάλτην. Μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ συνδυασμοὺς ἀπεφάσισα νὰ... ἀσθενήσω, ἢ νὰ κτυπήσω τὸ χέρι μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων τῆς Ἱστορίας καὶ ἔτσι νὰ ξεφύγω τὸν διαγωνισμόν. Ἀλλά, ὁ

«Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κλέπτην, μὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη», λέγει μίᾳ παροιμία. Εἴχαμεν εὐτυχῶς ἐξετάσεις Ἱστορίας τὴν τελευταίαν ἡμέραν. Τὴν παραμονὴν ἐβγήκα εἰς τὸν κήπον καὶ ἤρχισα νὰ κόβω τὰ ξηρὰ κλαδιὰ μιᾶς κεραισίδος· ἐνῶ ὅμως ἔκοπτα τὸ κλαδευτῆρι ἐξέφυγε καὶ... μοῦ ἔκοψε τὸν λιχανὸν καὶ τὸν μέσον, πολὺ βαθεῖα δυστυχῶς, τόσο βαθεῖα, ὥστε ἔγεινεν ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ φαρμακοποιὸς καὶ νὰ μοῦ τὸ δέσῃ διὰ νὰ μὴ κακοφορμήσῃ. (Μελαγχολικῶς). Καλὰ νὰ τὴν πάθω, θὰ εἰπῆτε, αἱ; καὶ ὅμως σχεδὸν ἀκουσίως ἐκόπηκα... τόσον βαθεῖα καὶ ἐπειτα... οὐδεὶς ἀναμάρτητος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγα εἰς τὸ σχολεῖον μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐξηγήσω. Ὁ διευθυντὴς μ' ἐπέπληξε διὰ τὴν ἀπροσεξίαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας παρ' ὀλίγον νὰ χάσω δύο δάκτυλα καὶ μοι εἶπε... Κατάρρα! αὐτὸ ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν! Μοι εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν διὰ πολλὰς ἡμέρας νὰ γράψω θὰ μ' ἐξήταζε τὴν ἐπαύριον προφορικῶς... Ποτὲ δὲν μοῦ ἤλθαν τόσαι ἀλλεπάλληλοι ἀτυχίαι· εἰς τοὺς συμμαθητὰς μου ἔπεσεν ὁ Κριστολαγὸς ἐκ τῆς πρώτης ἐξαμηνίας καὶ ὁ Νέρων ἐκ τῆς δευτέρας, τὰ δύο ζητήματα, εἰς τὰ ὅποια θὰ ἔπαιρνα καὶ ὀλόκληρον Ἄριστα! Τόσον καλὰ τὰ εἴξουρα! Εἶνε ἢ δὲν εἶνε αὐτὸ ἀτυχία;

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἔπεσα μὲ λύσαν εἰς τὴν Ἱστορίαν μου· ὅλα μὲ ἠμπόδιζαν. Ἄν εἶχα πικτοδυναμίαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ ἐχαλοῦσα ὅλον τὸν κόσμον καὶ πρώτους-πρώτους τοὺς διδασκάλους τῆς Ἱστορίας. Τέλος πάντων ἐξημέρωσεν ἡ ἡμέρα τῶν προφορικῶν μου ἐξετάσεων καὶ ἐπῆγα ὡς ὁ καταδίκος εἰς τὴν λαμητόμον· ὁ καθηγητὴς μὲ ἠρώτησε.. τί νομίζετε; Χαρακτηρισμὸν τῆς δευτέρας περιόδου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, τοὺς ἐπιστημονικοὺς ἀνδρας τῆς περιόδου ἐκείνης χρονολογικῶς καὶ ἀριθμητικῶν τῶν ἀξιολογωτέρων μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐκαστος διέπρεψε! Χρονολογίας καὶ ὀνόματα! Ἀκούτε; Ἐμένα, ποῦ καλὰ καλὰ τὸ ὄνομά μου δὲν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε καὶ ποῦ ὅλαι μου αἱ χρονολογικαὶ γνώσεις περιορίζονται εἰς τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου!

Ἐννοεῖτε εἰς τί φοβερὸν χάος ἔπεσα καὶ ἐγὼ καὶ οἱ στρατηγοὶ μου καὶ μόλις μετὰ πολλὰ

κατῶρθωσεν ὁ κακόμοιρος ὁ καθηγητὴς νὰ μὲ βγάλῃ σφῶν μὲν καὶ ἀκέραιον, ἀλλὰ μετεξεταστέον!

Τί χαρακόνω τόσα φύλλα! Τὰ μιτὰ ἀπὸ αὐτὰ ἂν γράψω—μὲ τὸν πονοκέφαλο μάλιστα ποῦ ἔχω—θὰ εἶνε θαῦμα. (Ἐγείρεται). Φεύγω. Ἄρα γε τίθ᾽ μοῦ πέση; Νὰ μὴ μοῦ πέση τοῦλάχιστον κέννας ἀπὸ τοὺς πολέμους τοῦ Καίσαρος, διότι, μὰ τὸ ναί, ὅσον καὶ ἂν φωνάζῃ εἰς τὸν ναύκληρον «Καίσαρα φέρεις καὶ τὴν Καίσαρος τύχην συμπλέουσιν» ἐγὼ θὰ τὸν καταποντίσω καὶ ἄς ἀποθάνῃ ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων!»

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

Εἰσαρμένον.

Ἡ ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΜΥΘΟΣ

Κρυφὰ κάθε αὐγὴ καὶ κάθε βράδυ ἓνας λαγὸς θρεμμένος, παχουλός, ἀπ' τὴν φωλνὰ του ἔβγαине δειλὸς καὶ εἰς τὸ ἀνθισμένο ἔδοσκε λιβάδι.

Καὶ μιὰ νυχτιά, ζωγραφιστὸ φεγγάρι ποῦ ἔλαμπε ψηλὰ ἴστον οὐρανὸν, μονάχος του τὸν καλαματιανὸ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ δίχως χάρι.

Μὰ ἐκεῖ τὸν παρεμόνευε κρυμμένη μιὰ ἀλεπού καὶ μόλις τὸν θωρεῖ, νὰ σου καὶ αὐτὴ προβάλλει ἡ πονηρὴ καὶ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ ἴσὺν μεθυσμένην.

Τὴν βλέπει ὁ κύριος λαγὸς· καιρὸ δὲν χάνει—θαρρεῖ πῶς ἦτανε καὶ αὐτὴ λαγὸς—τρέχει ἄστοχα ἴστην ἀλεπού γοργὸς καὶ τὸν χορὸ εὐθὺς μαζὶ της πιάνει.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἐχόρευαν ἀγκαλιασμένοι, φωνάζει ὁ λαγὸς σπαρακτικὰ ἡ ἀλεπού τὸν πνίγει ξαφνικὰ καὶ μὲ ὄρεξι τὸν τρώγει καὶ χορταίνει.

Ὅσοι ρουτοὶ τοὺς πονηροὺς πιστεύουν καὶ φίλοι θέλοντας μὲ αὐτοὺς νὰ γείνουν, δὲν βλέπουν τὴν παγίδα ποῦ τοὺς στήνουν, τὴν τύχην τοῦ ἀμυαλοῦ λαγοῦ ζηλεύουν.

Ἰ. Π. Ἰωαννίδης.

Η Α. ΕΞΟΧΟΤΗΣ Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Επισημαίνοντες την σειράν των εικόνων, αἱ ὁποῖαι προτέθησαν δι' ὅλου τοῦ αἰσίου διαρρείσαντος πρώτου ἔτους εἰς τὴν ὄρασιν τῶν μικρῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν γνωρίζομεν σήμερον εἰς αὐ-

τοὺς ἄσπιδι κατακλειδα καλειδοσκοπίου, τὴν εὐγενῆ φησιογνωμίαν καὶ τὴν ἐκφραστικὴν μορφήν εὐκλεοῦς γόνου τῶν Καραθεοδωρῆ, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτοβουλία ὑπὲρ τῶν κοινῶν ὑπῆρξε πάντοτε ὀμιλοῦμενως ἐυεργετικὴ καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν συμπαθῆ ἐνθάρρυνσιν ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐκ τοῦ μινενοῦ προέλευσις τοῦ **Παιδ. Κόσμου.**

Τέκνον εὐσεβὲς μεγαλοῦμων προγόνων σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀπέτελεσεν ὁ Κωνσταντῖνος Καραθεοδωρῆς χωριστὴν ξυνορίδα οἰκογενειακῆς εὐκλείας. Τραφεὶς ἐν οἴκῳ μεγάλων παραδόσεων καὶ ἀρετῶν ἔτιχε τῆς πρώτης παιδείσεως πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ παρὰ τοῦ δειμνήσιου Ἡλίου Τανταλίδου, πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνεκλάλητον

τρέφει ἐπιτοργὴν καὶ εὐλάβειαν Ἐκτε ἀγωγῆς καὶ ἄλλης μορφάσεως ὁσάκις προσέλθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν Σχολὴν ἀποσύρεται ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου ὁ τάφος τοῦ γλυκυτότου ποιητοῦ, καὶ ἐκεῖ προσευχόμενος μυστηριώδῃ ἀναέμψει πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ διδασκάλου χαιρετισμόν· ἐὰν κατὰ τὸ πρωτάκουστον τοῦτο παρ' ἡμῖν προσκύνημα παρακολουθῆται ὑπὸ τρυφεροῦ τοῦ ἰδίου οἴκου βλαστοῦ, δὲν χρειάζεται ἄλλο δι' αὐτὸν μάθημα ἠθικῆς, διότι ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε ἡ καλλιτεκνος μίτηρ πασῶν τῶν ἀρετῶν.

Ἀληθινὸς εὐπατρίδης ὁ Κωνσταντῖνος Καραθεοδωρῆς ἀναστρέφεται ἐν μέσῳ ἡμῶν προσοικνῆς, σιναπτῶν ὀμιλίαν μετὰ πάντοτε, ὃν νομίζει ὁπωσοῦν ἀφομόδιον ν' ἀποφανθῆ περὶ οἰοῦδιποτε ζητήματος.

Καὶ αὐτὸς εὐρίσκει πάντοτε πρῶτος τὸ θέμα τῆς συνδιαλέξεως, καὶ εὐρίσκει τὸ μόνον ἐπίκαιρον. Ἀμίμητον δὲ ἔχει εὐστροφίαν ὅταν, διαγινώσκων προχειρῶς τὴν εἰδικότητα τοῦ ἀγνώστου πολλακίς

Ἡ Α. Ε. ὁ Κ. Καραθεοδωρῆ

εἰς αὐτὸν ἀνθρώπου, φέρη τὸ κατάλληλον θέμα διὰ πλαγίας ὁδοῦ, καὶ διὰ τὴν πατήσῃ ἀμέσως εἰς τὸ οἰκεῖον τῷ ἄλλῳ ἔδαφος εἶνε ἱκανὸς νὰ πηδήσῃ μετ' ἐλαστικότητος, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξήλεον καὶ οἱ ὀμηρικοὶ θεοί, δι' ἀλμάτων ἀναβοκαταβαίνοντες τὸν Ὀλυμπον.

Μεῖραξ θαλερὸς καταλιπὼν τὴν βασιλεύουσαν ἐπέστρεψε μετὰ δωδεκαετῆς σπουδᾶς τέλειος ἀνὴρ ἐκ Γαλλίας, ἧς ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας τότε ὑπουργὸς *Dupuis* ἰδιοχειρῶς ἔθηκε στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀριστεῶς. Καίπερ δὲ τὰς θετικὰς κυρίως σπουδὰς ἐπιστήμας οὐδέποτε ἔπαισε μινόμενος τὰ μυστήρια τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας φιλολογίας καὶ διὰ τοῦτο κατέστη μύστης δεινὸς τοῦ ἑλλήνος μάλιστα λόγου.

Τὸ στῆθός του ἐκόσμησεν οὐ μόνον ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀπονεύμαντος τὴν ταῖαν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἀγῶν διαθέσεων τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, ἀλλὰ καὶ ἡ Πολιτεία, ἧτις χρησιμοποιοῖ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τοῦ κράτους ὑπηρεσίᾳ τὰ φῶτά του, διὰ πολλῶν παρασῆμων, ἐκόσμησεν δ' αὐτὸ καὶ ξένοι αὐλαί, ἀμείβουσαι τὴν ὑπέροχον τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ καὶ τοῦ ἐξόχου ἰδιώτου τὴν ἀξίαν καὶ εὐπρέπειαν.

Μετὰ τὰς ἐν Παρισίοις μηχανικὰς καὶ ἄλλας ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἐργασίας προσε-

κλήθη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἵνα ἀναλάβῃ θέσιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Δημοσίων ἔργων. Ἐἵτα διωρίσθη πρόεδρος τῆς Δουναβείου ἐπιτροπῆς καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀπεστάλη εἰς Ρουμανίαν. Μετὰ τὴν μεγάλην πυρκαϊάν τοῦ Πέραν ἡ κυβέρνησις ἀνέθηκεν αὐτῷ, ὅπως διαχαράξῃ τὰ τῆς ρυμοτομίας καὶ τότε ἀνέθορον ἐκ τῶν ἐρειπίων ἡ μεγάλη ὁδός, ὡς διαμορφουταί σήμερον, καὶ οἱ δύο δημόσιοι κήποι, μνημεῖα τῆς ἐμπευροκαλίας του. Ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλεσε μέλος διαφόρων τμημάτων, τεχνικῶν, νομοθετικῶν κ.τ.τ., νῦν δὲ ἀποτελεῖ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἧτις ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Καὶ ὅτε ἡ Αὐτοκρατορία ἐδέξασεν ν' ἀντιπροσωπευθῆ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου, ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Καραθεοδωρῆν, ἵνα ἀντιμετρηθῶσιν ἐπιτυχῶς ἡ ἀνατολικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ ἐμμέλεια πρὸς τὸν ἀμυθητον πλοῦτον τῆς ρωσικῆς αὐλῆς.

Μίαν εὐχὴν ἔχει ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Θεὸν ὁ εὐγνώμων **Παιδικὸς Κόσμος**: Ὁ ἐν τῇ καθεστῆτικῇ ἡδῶν ἡλικίᾳ εὐρισκόμενος ἀνὴρ νὰ ἐξακολογηθῆ καὶ ὑπέργηρος ὑπὲρ τῶν καθ' ἡμᾶς δρῶν.

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τοῦ υἱοῦ των Μίρκου, τῶν ὁποίων τὰ εὐρωστὰ καὶ ροδοκόκκινα πρόσωπα μᾶς ἄφησαν τὴν καλὴν ἐντύπωσιν ἡ πόλις μᾶς ἐξένισεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ τὸν δεκαετῆ υἱὸν τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ πρίγκηπα Σακραμπόνσε, τοῦ ὁποίου ἡ σπανιωτάτη διὰ τὰ μέρη μᾶς μορφή μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Μογγολικῆς φυλῆς τοῦ ὑπαρχον πρόσωπον καὶ τοὺς λοξοὺς, ἀλλ' ἐκφραστικὸς ὀφθαλμοὺς θὰ μείνη, δι' ἀρκετὸν τοῦλάχιστον χρόνον ἀλησμόνητος.

Ἦλθεν ἀπὸ τὰ πέρατα ἐκεῖνα τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς πατρίδος του, τὴν ἀριθμοῦσαν ὑπὲρ τὰς 400,000 κατοίκων Βαγκὰκ διὰ νὰ ἐπιδώτῃ εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς του τὸ ἀνωτάτον παράσημον τοῦ τόπου των καὶ αὐτόγραφον ἐπιστολὴν ἐκείνου, ὅστις διὰ τε τὸν πρίγκηπα Σακραμπόνσε καὶ δι' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Σιάμ θεωρεῖται ἡ ἐνστάκωσις τοῦ Βούδδα.

Ἐπειδὴ ἀνέρερα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον πιστεύουσιν οἱ Σιαμίται ἀνάγκη νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀναγνώστῃς

ὀλίγας εἰδήσεις περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν. Ἡ λέξις Βουδδαὶ δὲν εἶνε κύριον ὄνομα, ἀλλὰ προσηγορικόν καὶ σημαίνει ῥοδὸν, ὑπέρτατον λόγον.

Ὁ Βουδισμὸς ἔχει εἰς τὴν Ἀσίαν πολλοὺς ὁπαδοὺς· καίτοι εἶνε ἀλλόκοτος θρησκεία, ἐν τούτοις δι' αὐτοῦ οἱ ἄγριοι νομάδες τῆς κεντρικῆς Ἀσίας μετεβλήθησαν εἰς ὅπως οὖν ἡμέρους καὶ ἠθικοὺς ἀνθρώπους. Ἡ θρησκεία αὕτη ἀριθμεῖ ὑπαρξίν 3,000 ἐτῶν καὶ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀναμύρωσιν τῆς ἀρχαίας θρησκείας τῶν Ἰνδῶν.

Εἰς τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ψάλλουσι καὶ ἀναγιώσκουσιν ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτῶν βιβλίων (καὶ τοιαῦτα ἔχουσιν 108), τὰ ὅποια ὅμως λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς τῶν μετὰ μεγάλης εὐλαβείας νύπτοντες πρὶν τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα τῶν, διὰ νὰ μὴ μιάνωσιν αὐτὰ διὰ χειρῶν ἀκαθάρτων ἢ πνοῆς πονηρᾶς.

Ἄν τὸ Σιάμ ἀπέχει πολὺ τῶν μερῶν μας δὲν ἐπιταί ὅτι εἶνε καὶ ὅλως διόλου ξένον δι' ἡμᾶς, ἀφοῦ εἶνε ἱστορικῶς βέβαιον ὅτι τῷ 1680 ὁ Ἕλλην Κωνσταντῖνος Φάλλων ἐπωρελοῦμενος ἀπὸ τὴν εὐνοίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸν περιέβαλλεν ὁ τότε βασιλεὺς τοῦ Σιάμ κατάρθωσε νὰ τὸν πείτῃ ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τῆς Γαλλίας πρεσβευτᾶς.

Ἄν οἱ τότε Σιαμίται ἐφέρθησαν ἀγρίως πρὸς τὸν στρατὸν, τὸν ὅποιον ἐστειλεν εἰς αὐτοὺς Λουδοβίκος ὁ 14', σήμερον ἠλλαζάν σπουδαίως καὶ τείνουσιν πρὸς τὴν πρόδον, ἡ ὁποία ἤρχισε παρ' αὐτοῖς ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ φθίνοντος αἰῶνος μας· μία τούτου ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ὁ συμπαθὴς πρίγκηψ ἀναχωρήσας ἐντεῦθεν μετέβη εἰς Ῥωσίαν πρὸς ἐξοκλοῦσθαι τῶν σπουδῶν του, τὸ ὅποιον σημαίνει ἅτι ἐπιστήμως ὑποστηρίζονται ἐν Σιάμ τὰ γράμματα, τὰ ὅποια εἶνε ἡ βᾶσις τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' ἂν ὁ Ἕλλην Κωνσταντῖνος Φάλλων πρὸ 220 ἐτῶν εὐρίσκετο εἰς Σιάμ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς φανῇ διόλου παράδοξον, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπόγονος τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι πρὸ 2,500 ἐτῶν μετέδωκαν εἰς πάντα τὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα γνωστὸν κόσμον τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως ἀπόδειξις τούτου σὺν πλείστοις ἄλλοις εἶνε καὶ αἱ ἐορταί, τὰς ὁποίας τελεῖ κατ' αὐτὰς ἡ δευτερεύουσα πόλις τῆς εὐγενούς

Γαλλίας ἡ περιώνυμος Μασσαλία, πανηγυρίζουσα πανδήμως τὴν 2,500ὴν ἐπέτειον τῆς κτίσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φωκαίων.

Πόσον ὠραίας ἀναμνήσεις μᾶς φέρει ἡ ἐνδοξος αὕτη πανηγυρίς, ἡ ὁποία ὅσον συγκινεῖ ἡμᾶς τὸσον καὶ τοὺς φιλτάτους Γάλλους, τοὺς ἀξίους τούτους θεματοφύλακας τοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὅποιον τοῖς ἐνεπιστεύθησαν οἱ πρόγονοί μας· ὑπερήφανοι σήμερον διὰ τὴν ἐνδοξὸν καὶ λαμπρὰν καταγωγὴν τῶν προγόνων τῶν, ἀλλ' ὡς καλοὶ συγγενεῖς τοὺς καλοῦσιν ἐπιστήμως νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν χαρὰν τῆς πανηγυρείως τῶν.

Μετὰ χαρᾶς βεβαίως μεγάλης οἱ μικροὶ μου φίλοι θὰ παρακολουθήσωσι τὰς ἐν Μασσαλία λαμπρὰς ἐορτάς, εἰς τὰς ὁποίας θὰ παρευρεθῇ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἔκτακτος ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἰωνικῆς Φωκαίας, ἡ ὁποία ἐγειρομένη σήμερον ἐπὶ τῶν εἰρηπῶν τῆς ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Συρραϊκοῦ κόλπου ἀρχαίας Φωκαίας ὑπερηρχνεύεται καὶ αὕτη καὶ συσπανηγυρίζει μετὰ τῶν ἀπογόνων τῶν ἐνδόξων προγόνων τῆς.

Μετὰ θερμότητα πρὸς τοὺς Μασσαλιώτας καὶ τοὺς Φωκαεῖς, συνειπῶς δὲ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ἰωνεὺς συγχρητήριά μου δὲν λησμονῶ καὶ τὸν φιλτάτον μοι Παιδικὸν Κόσμον, ὅστις διὰ τοῦ μετὰ χεῖρας Φυλλαδίου συμπληροῖ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον.

Ἐπειδὴ παρηκολούθησα τακτικῶς τὴν πορείαν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του περιοδικοῦ μας τούτου καὶ ἐγνώρισα τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ, σπεύδω πρῶτος, μὲ ὅλην τὴν μετριόφροναν ἀρνησίν, τὴν ὁποίαν θὰ μοι προβάλῃ αὕτη, σπεύδω, λέγω, πρῶτος νὰ συγχρῶ αὐτὴν θερμότητι διὰ τὴν εὐτυχὴ συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους καὶ νὰ τῇ εὐχηθῶ καὶ εἰς τὰ ἑκατὸ μὲ τὸ καλὸ, ἑκατονταπλασιαζούσα, ὅπως τὴν ἀξίξει, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦς συνδρομητᾶς τῆς, μὲ τοὺς ὁποίους ἐλπίζει πάλιν νὰ συναντηθῇ κατὰ τὸ νέον τοῦ φιλτάτου περιοδικοῦ ἔτος.

ὁ φίλος τῶν Μελησιγενῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ

Ἡ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Μικρὲ μου φίλε,

Οἱ ἀδελφοί μου σοὶ ἔγραψον ἵνα σοὶ συστήσωσιν ἑαυτοὺς, ἐγὼ σοὶ γράφω ὡς εἰς παλαιὸν γνώριμον καὶ φίλον, διότι τοιοῦτον καὶ σὺ βεβαίως θεωρεῖς τὸν Σεπτέμβριον.

Μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἢν ἔχω νὰ σοὶ γράψω πολλά, θ' ἀναγκασθῶ νὰ εἶμαι σύντομος, διότι εἶμαι τὸσον πολυάσχολος!

Εἶμαι, ὡς γνωρίζεις, πρῶτος μὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ Σχολικοῦ ἔτους. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἀρχίζει ἡ Ἰνδικτος ἢ Ἰνδικτιῶν, ἥτις εἶνε περίοδος 15 Ἰουλιανῶν ἐτῶν, εἰσαχθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ εἰς ταυνομένη ἀποδεκτὴ καὶ παρὰ τῶν Πατριαρχῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελεῖται κατὰ ταύτην ἰδιαιτέρῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελετῇ, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὑπογράφει ἔγγραφο ἐπὶ τούτῳ συντασσόμενον καὶ φυλασσόμενον ἐκάστοτε ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὅπως προέλαβε καὶ σᾶς ἔγραψεν ὁ κ. Μελησιγενῆς ἐν τῇ «Μικρᾷ του Ἐπιθεωρήσει». Τοῦτο ὅμως, εἶνε ἀληθές, ὅτι δυσηρέστησε τὸν τακτικὸν μας βιογράφο, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ἀποκλειστικὸν του προνόμιον νὰ γράφῃ περὶ ἡμῶν Ὁ κ. Μελησιγενῆς, αὐτὸν ἤκουσα νὰ μου μωρορίζῃ, ἔχει καὶ δύναται νὰ ἐγγίσῃ τόσα καὶ τόσα ζητήματα ἐν τῇ «Μικρᾷ του Ἐπιθεωρήσει» ὥστε εἶνε πολὺ περιττὸν καὶ ἀρετὰ

ἀδικον, ἀν' ἀγαπάτε, νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸν ἰδικὸν μου κύκλον».

Ποῖα κίνησις, ποῖα συγκίνησις εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον κατὰ τὴν ἀφίξίν μου! Μετὰ δέμηνον ἀνάπαυσιν ἐπεθύμησαν πλέον τὴν ἑργασίαν διότι ἡ ἀδιάκοπος ἀργία ἤρχισε νὰ τὰ κουράζῃ μὲ πόσα νέα πράγματα θ' ἀναπαύσω καὶ θὰ θέλω τὸ πνεῦμά των καὶ πόσον προσφιλεῖς καὶ τερπνὰς θὰ εὐρωσιν ἐξῆς παλαιάς, τὰς ὁποίας ἀναγὰς καὶ ἀτερπεῖς εὐρίσκον ἄλλοτε!

Μόλις θὰ μοὶ ἐπιτρέψωσιν αἱ 30 ἡμέραι μου νὰ τελέσω ὅλας τὰς ταχθεῖσας μοι ἐπὶ τῆς γῆς ἀσχολίας διότι ἔχω νὰ παραστῶ εἰς ἐξετάσεις, μετεξετάσεις, νὰ διατάξω τὸ φθινόπωρον νὰ ἀρχίσῃ φέρον εἰς τὴν γῆν τὰ μελαγχολικά του θέλητρα καὶ ν' ἀσκήσῃ εἰς τὴν γῆν τὴν τόσῳ εὐεργετικὴν ἐπιρροήν του καὶ τόσα

ἄλλα. Δι' αὐτὸ θὰ μοὶ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ κλείσω τὸ γράμμα μου, διότι νομίζω δὲ ὅτι δὲν χρειάζεσαι πληροφορίας καὶ συστάσεις περὶ τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀφοῦ σοὶ συστήσω ἐν παρόδῳ, νὰ προετοιμάζησαι διὰ τὸν χειμῶνα!

Σὲ ἀσπάζομαι διὰ τοῦ Φίλωνος ὁ πιστός σου φίλος Σεπτέμβριος.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΦΥΡΙΚΤΡΑ

(Παραμύθιον).

Υπήρχε μιὰ φορά καὶ ἓνα καιρὸν ἕνας δυνατὸς καὶ πλούσιος βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε μίαν κόρην ὠραιοτάτην. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς νέους τοῦ βασιλείου του καὶ ἄλλους ἀπὸ ἄλλα μέρη νὰ ἔλθωσιν εἰς μίαν ἐκτεταμένην πεδιάδα. Ἐκεῖ ἡ βασιλοπούλα θὰ ἔρριπτεν ἓν μῆλον καὶ ὁποῖος κατῴρθε νὰ τὸ ἀρπάξῃ θὰ ἐγένετο σύζυγος τῆς καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, διότι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχεν υἱόν. Δὲν ἔφθασαν ὅμως νὰ πιάσῃ τὸ μῆλον, ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ κάμῃ καὶ τρία στοιχίματα.

Ὁ πρῶτος, ποὺ ἔπιασε τὸ μῆλον, δὲν ἐπέτυχεν οὐδὲ εἰς τὸ πρῶτον στοιχίμα. Λοιπὸν τὸ ἔρριψε πάλιν ἡ βασιλοπούλα· ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος δὲν ἦτο περισσότερο τυχερὸς τοῦ πρώτου καὶ διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογούμεν τὰ ἴδια ἔγειναν καὶ εἰς τὸν τρίτον. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἔρριψεν ἡ βασιλοπούλα καὶ τετάρτην φοράν τὸ μῆλον καὶ τὸ ἔπιασεν ἓνας βοσκὸς, νέος ὠραίος καὶ καθὼς πρέπει, ἀλλὰ πτωχός.

Ἐπρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπρότεινε τὸ πρῶτον στοιχίμα. Εἶχεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν σταῦλον του ἑκατὸν λαγούς, καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς βοσκῆσθαι ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ καὶ νὰ τοὺς φέρῃ σωστὸς εἰς τὸν σταῦλον.

Ὅταν ὁ βοσκὸς ἤκουσε τὸ στοιχίμα ἐζήτησε 24 ὥρων καιρὸν διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ἔφυγε λυπημένος πρὸς τὸ δάσος· ἐκεῖ εὗρεν ἓν ρυάκιον καὶ ἐπήγαγε κατὰ τὸ ρεῦμά του. Μόλις ὅμως σκυρτὸς σκυρτὸς ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἶδεν ἔμπρὸς του μίαν γραίαν μὲ κάτασπρα μαλλιά, ἀλλὰ μὲ μάτια πολὺ ζωηρά, ἡ ὁποία τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠρώτησε

— Τί ἔχεις καὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένος;

— Ἀλλοίμονον! κανεὶς δὲν δύναται νὰ με βοηθήσῃ· καὶ ὅμως θελω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν νὰ πάρω γυνίκα τὴν κόρην τοῦ βασιλέως.

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, παιδί μου. Ἢ ἀπελπισία εἶνε κακὸ πρᾶγμα· θάρρος καὶ ὑπομονὴ χρειάζεται. Πές μου τί σὲ στενοχωρεῖ καὶ ἴσως ἴμοι νὰ σὲ βοηθήσω.

Ὁ βοσκὸς ἐκάθησε καὶ τῆς τὰ εἶπεν ὅλα.

— Δι' αὐτὸ χολοσκάνεις; ἠρώτησεν ἡ γραία ἰδοὺ λάβε αὐτὸ καὶ ἔννοια σου.

Καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν ὠραίαν σφυρίκτραν ἀπὸ ἑλεφαντόδοντα (φίλιδισι)· δὲν εἶχεν ὅμως καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ τὰς ἄλλας σφυρίκτρας τοῦ κόσμου. Ὁ βοσκὸς ἐνόμιζεν ὅτι τὸ δῶρον τοῦτο τῆς γραίας εἶχεν ἰδιαιτέρον τινα κρυφὸν μηχανισμόν καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς γραίας διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' αὕτη εἶχε γείνη ἄφικτος χωρὶς νὰ προηθάτῃ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ Ἢ σφυρίκτρα ἔδωκεν εἰς τὸν βοσκὸν πολὺ θάρρος. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν

— Ἐρχομαι, Μεγαλειότατε, νὰ κάμω τὸ πρῶτον στοιχίμα.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν οἰκονόμον του ν' ἀφήσῃ τοὺς λαγούς, ἐνῶ ὁ βοσκὸς στεκόμενος εἰς τὴν θύραν τοὺς ἐμέτρα· ἦταν ἀκριβῶς ἑκατὸν, ἀλλ' ἕως ὅτου νὰ ἔβγῃ ὁ τελευταῖος οἱ ἄλλοι ἦσαν τόσον μακρὰν, ὥστε μόλις διεκρίνοντο.

Ἐρθῆκεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ ποὺ λαγοί, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο. Τότε ἤρχισε νὰ συλλογίζηται καὶ νὰ ἀπελπίζηται ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ πάρῃ τὴν βασιλοπούλαν. Ἐξάφνα ὅμως μέσα εἰς τὴν λύπην του ἐνθυμείται τὴν συμβουλήν τῆς γραίας καὶ τὴν σφυρίκτραν καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὴν ἔβγαλε καὶ ἤρχισε σφυρίζῃ. Πρὸ ὀλίγον νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἔδωκεν τὰ μάτια του λαγῶν ἀπὸ τὰ δεξιὰ, λαγοὶ ἀπὸ τὰ ἀριστερά, λαγοὶ ἀπ' ἔμπρὸς, ἀπ' ὀπίσω ἔτρεχον καὶ ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος του. Τοὺς μετροῦν. Ἦσαν σωστοὶ 100.

Ἐμαθε τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὁ βασιλεὺς, τὸ εἶπε καὶ εἰς τὴν κόρην του· ἐστενοχωρήθησαν πολὺ καὶ οἱ δύο διότι ἄν ἔτσι εὐκόλα κατῴρθε καὶ τὰ ἄλλα δύο στοιχίματα, ἔπρεπε νὰ γείνη σύζυγος τῆς βασιλοπούλας ὁ βοσκὸς καὶ αὐτὸ τοῦ ἐφαίνετο ὀλίγον ταπεινωτικὸν καὶ ἀπρεπές.

Ἢ βασιλοπούλα τότε ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐνεδύθη ὥστε νὰ μὴ γνωρίζηται ποία εἶνε· ἀνέβη εἰς ἓνα ἄλογον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου ἦτο ὁ βοσκός.

Οἱ ἑκατὸν λαγοὶ ἐχώρευον γύρω του.

— Πόσον πωλεῖς τοὺς λαγούς; ἠρώτησεν.

— Δὲν πωλῶ οὐδὲ ἓνα λαγὸν δι' ὅλον τὸν χρυτὸν τοῦ κόσμου. Ἢμπορεῖς ὅμως ἂν θέλῃς νὰ κερδήσῃς ἓνα.

— Πῶς;

— Ἄν καταβῆς ἀπὸ τὸ ἄλογον καὶ καθήσῃς ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἢ βασιλοπούλα ἐσκέφθη ὀλίγον, ἂν ἔπρεπε

νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχε, κατέβη καὶ ἐκάθησε εἰς τὰ χόρτα καὶ ἔβλεπε τοὺς λαγούς μὲ ἀπορίαν πῶς δὲν ἔφευγον.

Μετὰ ἓν τέταρτον ὁ βοσκὸς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔδωκε τὸν λαγὸν εἰς τὴν πριγκίπισσαν, ἡ ὁποία τὸν ἔβγαλεν εἰς ἓν καλάθιον καὶ ἀνεχώρησε μὲ χαρὰν.

Ἀλλὰ μόλις ἀπεμακρύνθη 200 περίπου βήματα ὁ βοσκὸς ἐσφύριξε μὲ τὴν σφυρίκτραν καὶ ὁ κλεισμένος εἰς τὸ καλάθιον λαγὸς ἤνοιξε τὸ σκέπασμα καὶ ἦλθε πρὸς τὸν βοσκὸν τρέχων.

Ἦστερον ἀπὸ ὀλίγον παρουσιάσθη εἰς τὸν βοσκὸν ἐπὶ ὄνου καθήμενος χωρικός· τις, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησε

— Μοὺ πωλεῖς ἓνα ἀπὸ τοὺς λαγούς;

— Δὲν πωλῶ τοὺς λαγούς μου, ἀπάντησεν ὁ βοσκός· ἀλλὰ ἢμπορεῖς νὰ κερδήσῃς ἓνα, ἀνθέλῃς.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κερδήσω ἓνα; ἐπανέλαθεν ὁ μετρημισμένος βασιλεὺς.

Ὁ βοσκὸς μὲς ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπεν

— Νὰ φιλήσῃς τὸν ὄνον σου τρεῖς φορές εἰς τὸ στόμα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν καὶ ἐζήτησε διὰ χρημάτων ν' ἀποφύγῃ ἔδωκεν ἕως 50 χιλ. φλουριά δι' ἓνα λαγόν, ἀλλὰ τίποτε· ὁ πονηρὸς βοσκὸς ἠρήθη.

Ἐπὶ τέλος ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κερδήσῃ τὸν λαγόν, ἐσκύψε καὶ ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα τὸν ὄνον του τρεῖς φορές, ἔλαβε τὸν λαγόν, τὸν ἔβγαλεν εἰς ἓνα σάκκον καὶ ἔφυγε γλήγωρα.

Μόλις ὅμως καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπεμακρύνθη 500 περίπου βήματα, ὁ βοσκὸς ἐσφύριξε, ὁ λαγὸς ἔσχισε τὸν σάκκον καὶ ἔφυγε.

— Λοιπὸν, τί ἀπέγεινεν; ἠρώτησεν ἡ πριγκίπισσα, ὅταν εἶδε τὸν πατέρα τῆς.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου· δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ μοὺ πωλήσῃ λαγόν· ἀλλ' ἔννοια σου, θὰ τὸν πιάσωμεν εἰς τὰ ἄλλα δύο στοιχίματα.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶπεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι ἐφίλησε τὸν ὄνον· διότι ἐντρέπετο.

— Τὰ ἴδια ἔπαθα καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ βασιλοπούλα.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωσεν αὐτοὺς νὰ σκέπτονται πῶς θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν βοσκὸν καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν βοσκόν· αὐτὸς ὅταν ἐνύκτωσεν ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐμέτρησε τοὺς λαγούς εἰς τὸν βασιλέα.

Τότε ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπε

— Ἐνίκησες εἰς τὸ πρῶτον στοιχίμα· τώρα πρέπει ν' ἀκούσης καὶ τὸ δεύτερον. Ἔχω εἰς τὴν ἀποθήκην μου 100 κοιλὰ μπιζέλια καὶ 100 κοιλὰ φακὴ ἀνακατωμένα· ἐὰν κατορθώσῃς ἕως τὸ πρῶν νὰ τὰ ξεχωρίσῃς χωρὶς φῶς, ἐκέρδησες καὶ τὸ δεύτερον στοιχίμα.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ βοσκός

Ὁ βασιλεὺς τότε προσεκάλεσε τὸν οἰκονόμον του, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸν βοσκόν εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸν ἐκλείδωσεν ἐκεῖ μέσα καὶ παρέδωκε τὸ κλειδίον εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ εἶχε νυκτώσῃ διὰ νὰ μὴ χάνῃ καιρὸν, ἐσφύριξε μὲ τὴν θαυμάσιον σφυρίκτραν. Πέντε χιλιάδες μύρμηκες παρουσιάσθησαν ἔτοιμοι νὰ βοηθήσωσιν τὸν βοσκόν· καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὰ ἀνακατωμένα ὄσπρια ἔχωρίσθησαν εἰς δύο μεγάλους σωρούς.

Τὸ πρῶν ὁ βασιλεὺς ἠπόρησεν, ὅταν εἶδεν ὅτι καὶ τὸ δεύτερον στοιχίμα τὸ ἐκέρδησεν ὁ βοσκός, ἐπαρηγορεῖτο ὅμως ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ τὸ τρίτον στοιχίμα, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ τὸ δυσκολώτερον.

— Τώρα πρέπει, παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, νὰ κλεισθῆς ἀπόψε εἰς τὸ κελλὰρι τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ φάγῃς ὅλα τὰ ψωμιὰ τῆς ἑβδομάδος, ποὺ εἶναι ἐκεῖ μέσα, ἕως τὸ πρῶν χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε· τότε πλέον θὰ σοὶ δώσω τὴν κόρην μου.

Τὸ βράδυ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ κελλὰρι, τὸ ὅποιον ἦτο τόσῳ γεμάτον, ὥστε μόλις ἐχώρει μέσα ὁ ἴδιος κοντὰ εἰς τὴν θύραν. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ὅλοι ἠσύχασαν ἐσφύριξε καὶ ἀμέσως δέκα χιλιάδες ποντικοὶ παρουσιάσθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ροκανίζωσι τὰ ψωμιὰ τόσον γλήγωρα, ὥστε μετ' ὀλίγην ὥραν δὲν ἔμεινε τίποτε εἰς τὸ κελλὰρι.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ὁ βοσκὸς ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν φωνάζων

— Ἀνοίξατε, σᾶς παρακαλῶ, ἀνοίξατε γλήγωρα, διότι πεινῶ.

Καὶ τὸ τρίτον λοιπὸν στοιχίμα, καθὼς καὶ τὰ δύο προηγούμενα μὲ μεγάλην εὐκολίαν τὸ ἐτέλειώσατε μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἀγαπητῆς του μαγικῆς σφυρίκτρας.

Ὁ βασιλεὺς ἐπροσπάθει νὰ εὕρῃ καμμίαν πρόφασιν καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν βοσκόν. Διέταξε λοιπὸν νὰ τοῦ φέρωσιν ἓνα σάκκον ἀρετὰς μετὰ φῶς, ἀφοῦ προσεκάλεσε τοὺς αὐλικούς του, εἶπεν εἰς τὸν βοσκόν

— Πές μου τώρα, οσα ημπορείς ψεύματα
 έως ου γεμίση ο σάκκος, και τότε πλέον η κο-
 ρη μου εινε ιδική σου.

— Ο βοσκός λοιπόν ηρχισε να λέγη ο,τι του
 κατέβαιναν εις τόν νον, αλλά επλησίαζε με-
 σήμερι και πού να γεμίση ο σάκκος!

— Την ημέραν, εξηκολούθησεν ο βοσκός,
 πού έβασκον τους λαγούς μου, ήλθεν εκεί η
 βασιλοπούλα ενδεδυμένη ως χωρική και διά
 να μου πάρη ένα λαγόν εκάθητε πλησίον μου
 και μου έδωκε τόν λόγον της ότι θα με πάρη
 άνδρα.

— Η ποιγκήπισσα ήτο εκεί και όταν ήκουτεν
 αυτά έκοκκίνισεν ως παντζάριον, ώστε και ο
 βασιλεύς και οι αυλικοί του ένοιμισαν ότι αυτά
 ήσαν σάν αλήθεια.

— Ο σάκκος δέν εγένευσεν ακόμη, εφώναζεν

ο βασιλεύς, αν και το τελευταίον που είπες
 εινε ψεύμα πολύ χονδρόν. Λέγε κι' άλλα.

— Μετά μίαν στιγμήν, μόλις ανεχώρησεν
 η βασιλοπούλα, ειδον εμπρός μου την Μεγα-
 λειότητά Του ενδεδυμένον ως χωρικών και κα-
 θήμενον επί ονου. Ηχοητο και εκείνος διά να
 άγοράση ένα απο τους λαγούς μας, λοιπόν εγώ
 καθώς εκατάλαβα ότι ήθελε και καλά να ά-
 ποκτήση ένα λαγόν, ζεύρετε τί έκαμα; τόν
 ήνάγκασα να

— Καλά, καλά, φθάνει! εφώναζεν ο βασι-
 λεύς, ο σάκκος δέν παίρνει πλέον, εγένευσεν.

— Μετά οριστήν ημέρας εγένευσεν ο γάμος της βα-
 σιλοπούλας με τόν βοσκόν και έπερνούσαν και
 αυτοί καλά και ήμεις καλλίτερα.

Κατά το γαλλικόν.

Άριστογειζιων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ
 ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

υμπληροῦται έτος διά της εκδόσεως του 24ου Φυλλα-
 διου από της εμφανίσεως του «Παιδικού Κόσμου».

Την εκδοσίν του έχαιρέτισαν μετ' ενθουσιασμού οι φιλο-
 μαθείς Έλληνοπαίδες, συνμεριθίσαν δε και οι γονεΐς
 και διδάσκαλοι αυτών και πάντες οι φροντίζοντες περι-
 της μορφώσεως της καρδιάς και αναπτύξεως του νοῦ
 της νέας γενεάς, δέν έλασαν ενθαρρύνοντες ήμās και

άκολουθεΐ. Η έπιδοκιμασία αυτή των επαϊόντων εινε το πολυτιμότερον δι' ήμās
 εφόδιον και άθλον και θαρροῦντες συνεχίζομεν το επίμοχθον έργον, όπερ ανέλα-
 βομεν με την σταθεράν απόφασιν ούτε κόπων να φεισθώμεν ούτε θυσιών, όπως
 αναδείξωμεν τόν «Παιδικόν Κόσμον» τέλειον εις το είδος του Περιοδικόν και
 αναγκαϊον και πολυτιμον των παιδων και των εφήδων σύντροφον.

Μετά του παρόντος Φυλλαδιου αποστέλλομεν προς τους συνδρομητάς ήμῶν
 ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ διά το Β' του «Παιδικού Κόσμου» έτος: όσοι εξ αυτών
 αγαπῶσιν ειλικρινῶς τόν «Παιδικόν Κόσμον» άς δείξωσιν εμπράκτως την προς
 αυτόν αγάπην των όχι μονον ανανεοῦντες εγκαίρως την ιδικὴν των συνδρομήν,
 αλλά συνιστῶντες αυτόν και εις φίλους των προς έγγραφήν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Εάν σπειρης άγκάθια, δέν θα θερίσης σιτάρι.

Όστις σπείρει την ευχαρίστησιν, θερίζει
 την χαράν.

Όταν κοιμάται η όρνιθα, άγρυπνῆ η ά-
 λεπου.

Αν κτυπῆς το δέμα, θα πέση το σιτάρι.

Όστις συμβουλευεται μόνος του, μόνος
 του μετανοεΐ.

Όταν λάμπη ο ήλιος, κρύπτεται η δελήνη.

Το νερό δέν κοπανίζεται.

Από μικρό βαλανιδι φυτρώνει μεγάλη βα-
 λανιδιά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

άνυπόμονος Ρύαξ θα ίκανοποιηθῆ, ελ-
 πίζω, διά του φυλλαδιου μου τούτου άρ-
 κετά, διότι έχει ν' αναγνώση μοσολογον
 και παραμύθιον. Προς μεγάλην του δ'εϋ-
 χαρίστησιν τόν πληροφορώ, ότι εις το επόμενον Φυλ-
 λαδιον της 15 8)βριου θα καταχωρίσω τόν Μικρόν
 Μιδάνθρωπον, ωραιότατον Διάλογον, κατά δια-
 σκευήν της Δδος Είμαρμένης. — Έλαβα την συν-
 δρομήν σου διά το δεύτερον έτος, αγαπητή μοι Νε-
 μεδι· βεβαίωτατά δέχομαι γραμματόσημα Τουρκίας,
 διότι παντού εξαργυρόνονται εύκολώτατα. Άλλά
 διατί άργίζεις τας επιστολάς σου από την δευτέρα
 σελίδα; Αὐτός ο τύπος εινε των έμπορικῶν κυρίως
 επιστολῶν, όχι των φιλικῶν. Η ρέσσσα καθ' όλα,
 ύφος και γραφήν, επιστολή σου με ήρесе πολύ: λυ-
 ποῦμαι, διότι με αναγκάζεις να με δημοσιεύσω με-
 ρικά σημεΐα· στείλον μοι ένα νεου την διεύθυνσιν
 σου. — Κροκοδείλιον δάκρυ, είπα τα σέβη
 σου εις τόν αιδεμιώτατον Παπά-Σπύρον· να μη
 λησμονήσ η παρά το ψευδώνυμον να θέτης και το
 αληθές σου όνομα και να μοι γράψης συγνά· δέν
 πιστεύω να περιμείνης άλλην φοράν ν' άδιαθετήση η
 αδελφή σου, ούτε νεάν άδειαν, άφού σοι έδδθη άπαξ·
 αΐ; — Συμπληγάδες, δόξα τῷ Θεῷ! Αὐτή η
 επιστολή δέν έχει τόν παραπονώρικον τύπον των
 άλλων! Είς την δεσποινίδα Είμαρμένην έκρινα
 περιττόν να διαβιβάσω τα συλλυπητήριά σου, διότι,
 ως καλλίστα γνωρίζω, δέν εινε εξ Αιδινίου: αν θέ-
 λης τῆ λέγω απλῶς ότι την ενθυμείσαι, αλλά το
 όνομα η το ψευδώνυμόν σου να μεταχειρισθῶ! Δέν
 έγγραφον ότι το δῶρον εστάλη τῆ Ανθιδυμένη Λυ-
 γαριῶ διά σου, άλλ' έλεγον: σοι εστάλη και το

το δῶρον, και το 18ον διά της Έρατεινῆς Αντι-
 γόνης. Δέν εγενεν ουδεμία παρεΐηγησις, αλλά θα
 ήτο καλλίτερον, Έρατεινῆ Αντιγόνη, συ αυτή
 να μοι ανακοινώσης το παραπόνόν σου αὐτό και όχι
 δι' άλλου προσώπου, διότι αὐτά το πρόημα πρόσ-
 λαμβάνει απομάκρυντα, ης εντελῶς άμοιρεΐ, αὐτό
 καθ' εαυτό. — Αγαπητή μοι Μυδοῦτις, αΐ περι τοῦ
 Ένεχυριασθέντος φορηματοσ κρίσεις σου μοι ήρε-
 σαν πολύ. Εὐγεί! Σωστόν Θρησκευτικόν άναγνώσμα!
 Η πρότασίς σου περί αλληλογραφίας μεταξύ συν-
 δρομητριῶν μου μοι φαίνεται περιττή εντελῶς προ-
 κειμένου περί προσώπου, με το όσατον γνωρίζεθε
 τόσον πολύ! Σ' ευχαριστῶ διά τας επί τοις γε-
 θλίσις μου εϋχάς σου. — Σ' ευχαριστῶ πολύ διά τας
 εϋχάς σου, αγαπητή μοι Νεράϊδα της Θαλάσ-
 δης και χαιρω πολύ διά την γνωριμίαν μας. Εγώ
 το προαισθήμα ότι θα γείνωμεν στενοί φίλοι. — Την
 συνδρομήν σου διά τους σεισμοπλήκτους έλαβα, αγα-
 πητή μοι Βοσκοπούλα, καθώς και την ιδικὴν
 σου, Ποιμενική Φλογερά· να σῶς είπω και τα
 δύο ένα μουσική! Εγγείνατε τειμελέες! Απορώ,
 Κύμα του Έλληδοπόντου, διά την άταξίαν
 αυτήν περί την λήψιν του Φύλλου. Εγώ σοι
 τα έστειλα ταχτικῶς κατά την υποδειχθεΐσαν διεϋ-
 θυνσιν. — Ζαπτις, αγαπητή μου, η ειλικρινεία σου
 μοι ήρесе πολύ διά τα παίγνια· σοι συγγαίρω τόσον
 άργά όμως έλασον το γραμματί σου, ώστε δέν προλα-
 βάω να σοῦ γράψω όλα οσα θέλω. — Μανθάνο-
 μεν ότι ο Κ. Πιπέρης, εκ των άριστων εν Σεβαστου-
 πόλει μαθητῶν έλαβε κατά την εποχήν των εξετά-
 σεων ως βραβεῖον της έπιμελείας του τόν πρώτον
 του Παιδικού Κόσμου τόμον παρά του εκ των έγ-
 κριτοτέρων της εκεί ελληνικῆς Κοινότητος κ. Ζ.
 Αμαράντου. Συγχαίρομεν τόν Κ. Πιπέρη και εϋ-
 χόμεθα εις αὐτόν πάντοτε ν' άριστεύη, τόν δ' άξιο-
 τιμον κ. Αμ. όστις τόν «Παιδικόν Κόσμον» έκρινε
 κατάλληλον προς επιβράβευσιν της έπιμελείας και
 ενίσχυσιν αυτης θερμῶς ευχαριστοῦμεν διά την πρό-
 τιμησιν. Με την ήθικὴν των επαϊόντων υποστή-
 ρισιν θραῶν προχωρεΐ ο «Παιδικός Κόσμος» εις τόν
 δυσχερή άγωνα, δν ανέλαβεν ύπερ των παιδων.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ

Ανώγυμος	Γρ.	10
Ποιμενική Φλογερά		6
Βοσκοπούλα		10
Ανθος της Καππαρείας		10
Γαλαξίας		

Αυτοί μέχρις ώρας εστειλαν ύπερ των σει-
 σμοπλήκτων: εαν και έτεροι συνεισφεραδιν
 ώστε να αποτελεσθῆ εύπρόσωπον ποσόγ, θ' ά-
 ποσταλή τοῦτο εις την ενταῦθα ύπερ των πα-
 θόντων επιτροπήν, ει δ' άλλως κρατῶ τα
 χρήματα εις την διάθεσιν των αποστειλάντων.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

232. Αίνιγμα.

Με πίνουσιν οι άνθρωποι, ποτόν δὲν εἶμαι ὁμοίον· δὲν πιάνομαι, καὶ πάντοτε μὲν ἀνοικτός ὁ δρόμος Γενναῖος Λεσβίος.

233. Αναγραμματιδός.

Ὁ πούς του με τὸν τράχηλον ἐὰν ἐναλλάξθῃ τὴν ἱερὰν εἰς τὴν στιγμὴν ἀφίκει ἱστορίαν καὶ εἰς θεὸν ἐπίσημον θέλει μεταβληθῆν· εἰς τὴν Ἑλλάδα σεβαστὸν καθόσκει· εἰς τὴν Ἀσίαν· Ἄρθος Καππάρεως.

234. Μεταγραμματιδός.

Ντὲ νὰ βγάλῃς Γὰ νὰ βάλῃς καὶ εὐδὸς θὰ μεταβάλῃς ποταμὸν εἰς πόλιν μίαν, ἀκέμου τῶρα κι' εὐρὲ ποιάν· Κῆμα τῶδ' Στρυμόνος.

235. Στοιχειογράφος.

Τῆς Ἑλλάδος ὄρος εἶμαι πρὸς βορρᾶν δὲ ταύτης κεῖται ἄν τὸν τόνον καταβίβης καὶ με ἀποκεφαλίσῃς ποταμὸν εἰς τὴν Ἀσίαν θὰ με ἀποκαταστήσῃς. Πανοσόρος Ὀδυσσεύς.

236. Μωδαϊκόν.

Ὁ Σοφοκλῆς, Ἀισχύλος, Ἡσόδος, Ἀρίων ἢ Ἡρίων, Κορίννα, Πίνδαρος καὶ Ἄλκατος, ἄν νὰ σοὶ δώσουν θέλουν ἐν ὁ καθεὶς στοιχεῖόν, πόλις τις τῆς Ἀσίας ὅ' ἀναφανῆ εὐδὲως ὄστικ.

237. Συλλαβικὸν κυδόμενον.

Γὰ τὸ χαρρὶ τὸ πρῶτον μου νὰ γάσῃς, εἶν' εὐκόλον. Τὸ φέρουν δὲ κ' οἱ ὄνοι· με πάλῳ μου στὸ τρίτον μου θὰ φάσῃς· κι' ὁ κύβος ἐὰν θέλῃς... τελειόνοι. Γενναῖος Λεσβίος.

238. Κύβος.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαί, ὥστε εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ πρώτου τετραγώνου ν' ἀναγνωσκῶνται: ἄνω ὄνομα δράκοντος, ἄνω καθεῖως τύραννος τῆς Σπάρτης· κάτω δῆμος τῆς Ἀρκενῆς· ἀριστερᾷ βασιλεύς. Εἰς δὲ τὴ δευτέρου τετραγώνου κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν πόλις, ἀρχαία ἑορτὴ, χώρα τῆς Ἀσίας καὶ δημοπρακόνι· Ἐργατικὴ Μέλισσα.

239. Κλιμακωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαί ὥτως ὥστε ὀριζοντίως εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ν' ἀναγνωσκῆται πρόθεσις, εἰς τὴν τετάρτην πατριάρχου Ἑβραίου, εἰς τὴν ἕκτην ὄνομα κύριον θηλυκόν. Καθεῖως ἐξ ἀριστερῶν μὲν τὸ ὄνομα ἐντόμου καὶ ἐκ δεξιῶν ποταμοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Νεράϊδα τοῦ Νεῦα.

240. Λογοπαίγιον.

Ποῖα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ χτ; Γενναῖος Λεσβίος.

ΛΥΣΕΙΣ ἀπὸ τοῦ 17—19 Φυλλαδίων.

168 Σελίς. 169. ΚΑΑ - ΔΙ - ΚΡΑ - ΤΗΣ

ΔΙ - ΧΑ - ΝΟΣ

170. ΑΡΡΗΑ ΚΡΑ - ΝΟΣ

ΡΙΛΟΝ ΤΗΣ

ΠΟΣΗ 171. ΡΙΣ (ἢ ΧΡΙΣΙς)

ΑΝΗΡ ΙΝΑ (εἰΝΑι)

ΣΑΣ (οὐδεῖΣΑΣ μῆ..)

172. ΑΙΑΣ (Ἀσία, Ἴωνία, Αἰνεῖας, Σύρος). 173. Φέρων, Ἑλλῶ, Σαῦος, Ἰστία, Νορμανδοί=ΙΑΣΩΝ 174. Νοβογόροδον. 175. Ἀλόνησος, Ἰθάκη, Πάξι, Ἴος, Κορκυκή=ΝΑΞΟΣ.

177. Π Μ Π

176. Α ΠΡΙΑΣΟΣ

ΕΑΡ ΙΡΑ

ΕΒΡΟΣ ΜΑΚΑΡΙΑ

ΔΗΜΟΦΩΝ ΜΘΧ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΛΩΝΟΣ

ΣΝΣ

178. Ζ Π Α 179. 12345678=Ποσειδῶν

Ε Λ Ι 212523=ὀπιτος

Φ Ο Γ 35878=Σίνων

Μ Α Δ Υ Γ Ο Σ 4874528=ἐνώπιον

Τ Τ Ρ 51123=ἴππος

Ρ Ω Ο 6567=ἄδω

Ο Ν Σ 764528=ὄδετον

84678=Νέδων

180. Ἴκτις-ἄκτις 181. Ἄλμα, λάμα, μάλα.

182. ΠΑΤΡΑΙ (Παυσαῖας, Ἄνδρος, Τύρος, Ρόδον, Ἀρῆς, Ἰάσον).

183. ΘΡΙΑΙ 184. ΔΡΥΣ 185. Δ

ΑΥΛΩΝ ΡΙΣ ΜΥΣ

ΜΑΜΜΗ ΥΣ ΚΟΝΩΝ

ΠΟΙΑΣ Σ ΟΥΡΑΛΗΣ

ΣΥΛΕΑ ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ

186. ΣΙΚΕΛΙΑ

Ι Ι Υ Κ 187—191. Κάπρος, καμ-

ΚΙ ΔΙΚΙΑ πρὸς κρῖνος, κρῖτός, Κῶ-

Ε Ι Ε Ρ ρος (ἢ μεταβολὴ γίνεται

ΛΥΚΕΙΟΝ τῆ προσθήκῃ τοῦ κ).

Ι Ι Ο Α 192. Ἐνδέκατον ἢ 11ον.

ΑΚΑΡΝΑΝ

193. Ἀρχιερωσύνη 194. Κάπρος, καπνός.

ΑΙΟΥΜΑΡ

Ω Ι Ρ Ω Δ Ρ Α

Ν Σ Ι Σ

195. Τ Τ Σ Υ Μ

Ι Ι Ο Μ

Ι Μ Ε Ο

ΑΤΑΜΣΩΙΑΚΙΑΝΘΙΣ

197. Δ Τ Α

196. Ε Ι Σ Τ Α Μ Μ Α

Σ Α Μ Ο Σ Π Ρ Β Ν Ο

ΕΥΡΩΤΑΣ Α Ε Ρ Τ Ε Μ Ι Σ

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ Μ Ρ Ι Ο

Α Σ Σ

Υπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ—ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Table listing religious readings with page numbers: Ὁ Σταυρός 193, Ἡ γλώσσα 209, Τὰ ἄνθη 225, Μὴ εἶθε μεμψίμοιροι 241, Ὁ κηπουρὸς 257, Αἱ Διακοπαὶ 289, Οἱ Τυφλοὶ 305, Ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχαριστία 321, Ἡ πρὸς τὸν Οἶκον εὐσεβεία 353, Οἱ πρωτότοκοι ἀδελφοὶ μας 369.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Table listing stories with page numbers: Πασχαλιὰτικο ἄρνι 195, Ροβινσωνέττα 197, 211, 227, 243, 265, 281, 298, Ὁ κλέπτης τιμωρεῖται (βραβευθὲν κατὰ τὴν β' διαγωνισμὸν) 264, Ὁ Φάρος 259, 275, 291, 307, 323, 339, 355, 371, Ἀνταμοιβὴ εὐγνωμοσύνης, διαθήκη ἐκατομμυριούχου 299, Τὸ διαμάντι 315, Ἡ Ἑλένη 330, Ἡ Ἐκδίχησις τοῦ Ζιζήχα 349, Τὸ ἐνεχυριασθὲν φέρεμα 363.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ

Table listing descriptions with page numbers: Τὸ βάπτισμα εἰς τὸν Ἰορδάνην 273, Ἡ Ἱερὰ Ὁδὸς 343.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Table listing fables with page numbers: Ἡ σιδηρὰ λυχνία 205, 220, Τὰ ὑποδημάτια 236, 253, Ἡ Πριγκίπισσα 284, Ὁ Εὐθυμὸς ράπτῃς 332, Ἡ μαγικὴ σφυρίκτρα 380.

ΝΗΠΙΑΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Table listing children's readings with page numbers: Τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς ἀνοίξεως 237, Ἡ συμβουλὴ τῆς μητρὸς 270, Μὴ ἐγγίχετε τὰ ξένα πράγματα 302, Ὁ ἀπειθὴς Μίμης 319, Τὸ γράμμα τῆς Εὐτέρπης 335, Τὸ ὥρολόγι τῆς μαμάς 350, Ὁ Γιαννάκης 366.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Table listing poems with page numbers: Τὸ κόκκινον αὐγὸν 200.

Table listing various other readings with page numbers: Πασχαλιὰτικὸς χριστιανικὸς μικροῦ παιδιοῦ Σελ. 206, Πῶς ἤθελα! 218, Τὸ καλὸ παιδί 222, Τὰ κεράσια 233, Τὸ κοποπούλι 235, Τὰ γενεθλιά μου 249, Ἡ ζῆνα (μετὰ μουσικῆς) 265, Τὶ ἀγαπῶ 269, Σ' τὴν βαρκούλα (μετὰ μουσικῆς) 280, Τὸ θέρος 286, Τὰ σπουργιτάκια 287, Παιδίον, πεταλούδα καὶ χελιδόν 301, Πῶς ἤθελα 313, Τὸ ἀλογάκι 330, Μητρὸς καρδιά 346, Ἡ πονηρία τῆς Ἀλεπούς 375.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

204, 216, 229, 262, 278, 297, 360

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΗΝΩΝ

Table listing monthly history with page numbers: Δ' Ἀπρίλιος 218, Ε' Μάϊος 248, ΣΤ' Ἰούνιος 279, Ζ' Ἰούλιος 314, Η' Αὐγούστος 338, Θ' Σεπτέμβριος 379.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Table listing biographies with page numbers: Γεώργιος Ἀβέρωφ 312, Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας 337, Σωφρόνιος 337, Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Κ. Καραθεοδωρῆ 376.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Table listing monologues with page numbers: Ἡ Φλύαρος 230, Ὁ Μετεξισταστέος 374.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Table listing dialogues with page numbers: Ἡ ἀσθένεια τῆς Κούκλας 251.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ

Table listing natural science with page numbers: Ὁ ὄνος 202, Ἡ φάλαινα 234, Ἡ πηρεσία τοῦ σάπωνος 247, Τὸ ἄλας 263.

Πίναξ τῶν Περιεχομένων

Εἰς τοὺς πόλους	Σελ. 295
Περίεργα	» 316
Εἰς τοὺς πόλους—τὸ πολικὸν σέλας	» 328
Κόραξ καὶ κύων	» 345
Ὁ βόας	» 362

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

200, 219, 232, 267, 348, 377.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φρειδερῆκος ὁ Μέγας	» 270
Εἷς Βαυαρὸς πρίγκηψ καὶ εἷς διοπτροπώλης	» 283
Βίκτωρ Ἐμμανουήλ καὶ εἷς χωρικός	» 317
Μικρὸς Τεχνίτης	252, 286
Τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους	» 354
Διάφορα Βίκτωρος Ἐμμανουήλ	» 360

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Γ' διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Γυμν. τοῦ Πνεύματος	Σελ. 237
Κρίσις Α' Διαγωνισμοῦ	» 222
Κρίσις Β'	» 254
»	» 318

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁδηγίαι Ἐπιστολογραφίαις Α'	Σελ. 301
» Β'	» 318
Δήλωσις	367, 382

Παρουσίαι 322, 351, 367, 383

Ἀλληλογραφία τοῦ Παίδ. Κόδομον 206, 223, 238, 255, 271, 287, 303, 319, 336, 351, 367, 383
Παιδικαὶ ἀφελεῖαι 206, 303, 329, 351, 367
Ἡμερολόγιον μικροῦ μαθητοῦ σελ. 250, 334
Γυμναστικὴ τοῦ Πνεύματος 208, 224, 240, 256, 272, 288, 304, 320, 336, 352, 368, 384
Λύσεις Γυμν. τοῦ Πνεύματος 208, 304, 384

ΕΙΚΟΝΕΣ Β' ΤΟΜΟΥ

1—3 Ροβινσωνέττα	209, 216, 241
4 Σταύρωσις Χριστοῦ	Σελ. 193
5 Ἀρίων	» 195
6 Ὁ ὄνος	» 202
7 Ἀπρίλιος	» 218
8 Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατρ. Κ)λεωσ Κωνσταντῖνος ὁ Β'	» 233
9 Φάλαινα	» 234
10 Κοτοπούλι	» 235
11 Μάϊος	» 249
12—13 Εἰκόνες μικροῦ τεχνίτου	» 252
14—17 Εἰκόνες Φαρου 257, 259, 273, 305, 369	
18 Ἀλική	» 263
19 Ζίγνα	» 265
20 Εἰκὼν β' διαγωνισμοῦ	» 266
21 Ἰούσιος	» 279
22—23 Εἰκόνες μικροῦ τεχνίτου	» 286
24 Σπουργίτια	» 287
25 Πλοῖον μεταξὺ πάγων	» 289
26 Γεώργιος Ἀβέρωφ	» 312
27 Ἰούλιος	» 314
28 Ὁ Ἰωῦδ φρονεῶν τὸν Ἀβεσσαλῶμ	» 321
29 Πολικὸν σέλας	» 328
30 Φώκη	» 329
31 Ἡ Α. Θ. Π. Πατριάρχ. Ἀλεξανδρείας	» 337
32 Αὔγουστος	» 339
33 Σαλαμίς	» 344
34 Κόραξ	» 346
35 Λαοκόων	» 353
36 Ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου	» 360
37 Ἡ Ἡγεμονίς	» 361
38 Ὁ Βόας	» 362
39 Ἡ Α. Ἐξ. ὁ Κ. Καραθεοδωρῆ	» 376
40 Ὁ Σεπτέμβριος	» 379

Κομμήματα διάφορα.

